

บทที่ 11

เรื่องที่เร้าความสนใจเป็นพิเศษ

เด็กย่อมมีความสนใจเป็นพิเศษในแต่ละระดับของการพัฒนาการของร่างกายและสมอง ความสนใจเหล่านี้จะมีต่อเนื่องกันไปอีกหลายปี เด็กยิ่งโตขึ้นความเปลี่ยนแปลงในสิ่งที่สนใจก็มากขึ้น เด็กในวัยประถมศึกษาตอนต้นติดต่อกับวัยประถมศึกษาตอนปลาย เด็กเริ่มสนใจเรื่องเกี่ยวกับสัตว์ เช่น ช้าง ม้า สุนัข แมว นก ฯลฯ เรื่องเกี่ยวกับกีฬาชนิดต่าง ๆ เช่น ฟุตบอล บิงปอง วอลเลย์บอล วาเลย์บอล ฯลฯ เรื่องลึกลับต่าง ๆ เช่น นักสืบ โจรเรียกค่าไถ่ ความลับของถ้ำมหาสมบัติ เรื่องผจญภัย เช่น วีรบุรุษที่ผจญภัยอันตรายต่าง ๆ การเล่นเกมข้ามมหาสมุทร การผจญภัย ใต้ทะเล หรือเรื่องอื่น ๆ ที่มีชื่อเรื่องเกี่ยวข้องกับงานอดิเรกและกิจกรรมต่าง ๆ เรื่องที่เร้าความสนใจของเด็กเป็นพิเศษเช่นนี้ เป็นสิ่งที่ผู้เขียนวรรณกรรมสำหรับเด็กควรให้ความสนใจเป็นพิเศษเช่นเดียวกัน ด้วยการสนองความต้องการและความสนใจของเด็ก เลือกเขียนวรรณกรรมสำหรับเด็กประเภทนี้ให้สอดคล้องกับความประสงค์ของเด็ก ก็จะทำให้ผู้เขียนประสบความสำเร็จในการเขียนที่ตรงจุดมุ่งหมายเป็นอย่างดี

เนื้อเรื่องที่เร้าความสนใจเป็นพิเศษ ที่ควรนำมาพิจารณามีดังนี้

1. เรื่องเกี่ยวกับสัตว์ จากการศึกษาความสนใจของเด็กพบว่า เด็กสนใจเรื่องเกี่ยวกับสัตว์ในระดับสูงมาก เด็กเล็กย่อมสนใจภาพสัตว์ เรื่องเหนือวิสัยเกี่ยวกับสัตว์หรือเรื่องขบขันเกี่ยวกับสัตว์ หรือเรื่องอื่น ๆ ที่มีสัตว์เข้ามาเกี่ยวข้อง เด็กอายุ 8-12 ปี ต้องการเรื่องเกี่ยวกับสัตว์ โดยเฉพาะสัตว์เป็นตัวเอกของเรื่อง หรือทั้งสัตว์และเด็กมีความสำคัญร่วมกัน เรื่องเกี่ยวกับช้าง ม้า สุนัข แมว นก เป็นเรื่องที่เด็กสนใจมาก เรื่องเกี่ยวกับสัตว์เร้าใจเด็กเพราะว่าเรื่องเช่นนี้สนองอารมณ์ขั้นพื้นฐานของเด็กนั่นเอง

เรื่องเกี่ยวกับสัตว์นั้น สัตว์ที่เป็นตัวเอกจะต้องแสดงความเฉลียวฉลาด ความกล้าหาญ ความอดทน และความซื่อสัตย์จงรักภักดี ซึ่งเด็กต้องการหรือนิยมชมชอบสิ่งเหล่านั้นอยู่ เรื่องเกี่ยวกับสัตว์ โดยเฉพาะเรื่องชีวิตสัตว์โลก จำเป็นต้องกล่าวถึงความตายซึ่งเป็นสิ่งที่ยอมรับกันว่า

เป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ความจริงแท้เกี่ยวกับความตายนั้นจะไม่ค่อยมีกล่าวไว้ในเรื่องอื่นในวรรณกรรมสำหรับเด็ก แต่เรื่องเช่นนี้จำเป็นต้องกล่าวถึง ทั้งนี้เพื่อให้เด็กเข้าใจความขัดแย้งของมนุษย์ที่มีต่อธรรมชาติและ ความขัดแย้งในตนเอง

การทำหาย การเลี้ยงภัย และความกระหายใคร่รู้ เป็นส่วนประกอบของการผจญภัย เด็กย่อมต้องการให้มีในหนังสือที่เขาอ่าน เรื่องเกี่ยวกับสัตว์จะแยกแยะให้เห็นการเอาชนะอุปสรรค และการขัดแย้งที่ผู้เขียนเสนอไว้ในโครงเรื่อง สัตว์ต่าง ๆ ย่อมต้องการความรัก และตอบสนองความรักที่มนุษย์หยิบยื่นให้ จากเรื่องเหล่านี้เด็กย่อมได้รับประสบการณ์ที่ตอบสนองต่อความรัก และความเป็นมิตรด้วยความรู้สึกที่ชื่นชม

1.1 **ชีวิตสัตว์โลก** ชีวิตสัตว์โลกเป็นเรื่องให้ความรู้ซึ่งได้กล่าวมาแล้วในบทที่ 10 ผู้เขียนวรรณกรรมสำหรับเด็กที่สามารถจะต้องกล่าวถึงอุปนิสัยของสัตว์ได้กระจ่างชัด เช่น เรื่องสุนัขจิ้งจอก ผู้เขียนจะต้องเขียนถึงรายละเอียดของชีวิตของสุนัขจิ้งจอก การดูแลคู่ครอง และฝูงของมัน เนื้อเรื่องอื่น ๆ นั้นเป็นเพียงส่วนประกอบ เช่น การช่วยสุนัขจิ้งจอกให้หลุดจากกับดัก หรือการติดตามไปดูที่อยู่อาศัยของสัตว์ เป็นต้น เรื่องกระต่าย ผู้เขียนอาจเขียนเป็นเรื่องชีวิตความเป็นอยู่ของกระต่าย อุปนิสัยขี้ตกใจของกระต่าย นอกจากนั้นเป็นส่วนประกอบ เช่น เด็กมาสังเกตดูชีวิตความเป็นอยู่ของกระต่าย ดูกระต่ายเต้นชมแสงจันทร์ เรื่องนกย้ายถิ่นที่อยู่ เช่น นกปากห่าง นกเป็ดแดง กล่าวถึงการเกิด การหากิน การย้ายถิ่นที่อยู่ ตลอดจนการที่นักนิยมไพรออกไปชมดูชีวิตความเป็นอยู่ของสัตว์เหล่านี้ เรื่องชีวิตสัตว์โลกนั้น ผู้เขียนวรรณกรรมสำหรับเด็กสามารถนำเรื่องเช่นนี้มาเขียนขึ้นได้มากมาย เพราะสัตว์ในโลกนี้มีหลายหมื่นหลายแสนชนิด

1.2 **เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับสัตว์** เรื่องเช่นนี้มักเป็นเรื่องของสัตว์เลี้ยงมนุษย์ให้ความรักแก่สัตว์ และสัตว์ให้ความจงรักภักดีต่อมนุษย์ เรื่องเช่นนี้ผู้เขียนอาจวางโครงเรื่องให้เห็นสิ่งที่กล่าวแล้วนี้เด่นชัด เนื้อเรื่องอาจเป็นเรื่องระหว่างมนุษย์กับสุนัข มนุษย์กับหมี มนุษย์กับนกพิราบ มนุษย์กับแมว ฯลฯ สัตว์ที่มนุษย์เก็บมาเลี้ยงดูตั้งแต่เล็กซึ่งอาจเป็นสัตว์ป่าและนำมาเลี้ยงให้เชื่องจนมีความคุ้นเคยกับมนุษย์ และมีความรักมนุษย์อย่างสุดซึ้ง เรื่องเช่นนี้ผู้เขียนวรรณกรรมสำหรับเด็กที่สามารถย่อมเลือกสรรเรื่องมาเขียนได้เป็นอย่างดี

1.3 **เรื่องเกี่ยวกับม้า** เรื่องชนิดนี้ทั้งเด็กหญิงและเด็กชายชอบมาก เรื่องเกี่ยวกับม้าเป็นเรื่องที่เด็กคุ้นเพราะมีอยู่ในนิทานไทยมากมายหลายเรื่อง แต่ละเรื่องม้าเป็นตัวละครที่ชื่อสัตย์ จงรักภักดีอยู่เสมอ และเป็นผู้นำตัวเอกฝ่าฟันอันตรายผ่านพ้นมาได้ทุกครั้ง นอกจากนั้นม้ายังเป็นสัตว์ฉลาด แข็งแรง วิ่งเร็ว และเก่งกล้าด้วย

1.4 **เรื่องเกี่ยวกับสุนัข** เรื่องเกี่ยวกับสุนัขเป็นเรื่องที่เด็กสนใจเป็นพิเศษ เพราะสุนัขเป็นสัตว์ที่เด็กคุ้น เรื่องเช่นนี้อาจเขียนเป็นเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสุนัข หรือสุนัขกับสัตว์อื่น ๆ เช่น แมว กา เต่า หมู ฯลฯ แก่นของเรื่องจะต้องมีจุดสำคัญ คือ ความซื่อสัตย์จงรักภักดี เรื่องเกี่ยวกับสุนัขอาจเป็นเรื่องผจญภัย เช่น สุนัขช่วยเหลือมนุษย์ให้พ้นภัย ช่วยสืบจับโจรผู้ร้าย เป็นต้น

2. **เรื่องลึกลับ** เด็ก ๆ ทุกคนและทุกวัยชอบเรื่องลึกลับ หนังสือประเภทนี้จึงมีทั้งสำหรับเด็กเล็กและเด็กโต ส่วนประกอบของสิ่งลึกลับและความกระหายใคร่รู้เป็นสิ่งสำคัญในบันเทิงคดีสำหรับเด็ก ถ้ากล่าวถึงเรื่องลึกลับ เด็กก็จะนึกถึงการแก้ปัญหา สิ่งที่เป็นรหัสลับ เรื่องสมบัติที่ได้สูญหายไปตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ หรือตัวละครที่ลึกลับต่าง ๆ อย่างไรก็ตาม เรื่องลึกลับเป็นเรื่องที่สนองความอยากรู้อยากเห็นของเด็กเป็นอย่างมาก เด็กจึงนิยมชมชอบเรื่องชนิดนี้เป็นอย่างมาก

2.1 **เรื่องลึกลับที่ใช้แก่นของเรื่องเป็นสำคัญ** เรื่องลึกลับเป็นเรื่องที่เด็กสนใจเป็นพิเศษอยู่แล้ว เรื่องลึกลับชนิดนี้จึงมักมีแนวเรื่องของการสืบหาสิ่งที่หายไป เช่น ลูกแมวที่หายไป หรือลูกสุนัขที่หายไป แล้วเด็ก ๆ ออกช่วยกันสืบหา นอกจากนี้อาจเป็นสัตว์เลี้ยงที่ถูกฆ่าหรือขโมยไปทุกวันแล้วเด็กเป็นนักสืบสามารถหาต้นตอได้

2.2 **เรื่องลึกลับที่เป็นเรื่องเหนือวิสัย** เรื่องเช่นนี้เป็นเรื่องของนักสืบที่เป็นเรื่องสืบจับโจรผู้ร้าย เป็นเรื่องทำนองตลก หรืออาจเป็นเรื่องฆาตกรรมอำพรางซึ่งนักสืบจะต้องสืบจับผู้ร้ายให้ได้ เรื่องที่มีชื่อเสียงชนิดนี้คือเรื่องนิทานทองอิน

2.3 **เรื่องลึกลับในบันเทิงคดีประเภทประวัติศาสตร์** ซึ่งอาจเป็นเรื่องของจารชนที่ไปกระทำจารกรรมในสงคราม เรื่องเช่นนี้จะเป็นเรื่องลึกลับและเป็นเรื่องผจญภัยผสมกลมกลืนกัน เป็นเรื่องตื่นเต้นสนุกสนานที่เร้าใจเด็กมาก เนื้อเรื่องอาจเป็นจารชนเข้าไปทำการจารกรรมในสงครามหรือประเทศอื่น ๆ ที่กำลังเกิดสงครามอยู่ในขณะนี้ก็ได้ เช่น ตะวันออกกลาง ลาว เขมร เวียดนาม แอฟริกา ฯลฯ

2.4 **เรื่องลึกลับในบันเทิงคดีประเภทสมจริง** เป็นเรื่องลึกลับที่เกี่ยวกับการค้นหาสมบัติได้สมุทรรักก็ได้ หรือเป็นเรื่องของโจรที่จับเด็กไปเรียกค่าไถ่ก็ได้ เรื่องเช่นนี้นอกจากเด็กชอบแล้ว ในเนื้อเรื่องยังอาจเป็นเรื่องเกี่ยวกับตัวเด็กได้สืบหาเรื่องความลับด้วยตนเอง เช่น เด็กอาจถูกจับตัวไปและพ่อแม่เป็นห่วง ในที่สุดเด็กก็หนีออกมาได้ แทะรอยไปพร้อมกับบุคคลอื่นจนผู้ร้ายถูกจับ เป็นต้น

3. **เรื่องเกี่ยวกับกีฬา** ในสังคมมนุษย์ การกีฬาเป็นสิ่งสำคัญส่วนหนึ่งของชีวิต โดย

เฉพาะเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับเด็กที่จะได้แสดงความสามารถในการเล่นหรือในการอภิปรายเรื่องเกี่ยวกับการกีฬา เรื่องเกี่ยวกับกีฬาที่จะช่วยสนองความต้องการของเด็กได้ คือ บันทึงคลีชีวประวัติและเรื่องให้ความรู้เกี่ยวกับกีฬาที่เด็กสนใจนั่นเอง

3.1 การกีฬาในบันทึงคลี เด็ก ๆ สนใจเรื่องประเภทนี้กันมาก แต่ส่วนใหญ่ในตัวละครมักมีบทบาทซ้ำซากจำเจ บทสนทนามักจะเป็นทำนองคุยโว โอ้อวดความสามารถกัน และเค้าโครงเรื่องก็เป็นเรื่องที่เด็กเดาได้โดยตลอด อย่างไรก็ตาม เด็ก ๆ ก็ชอบเรื่องประเภทนี้เพราะว่าในการพรรณนาถึงกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งเด็กมีส่วนร่วม และสะท้อนถึงความต้องการความสำเร็จ

เรื่องเกี่ยวกับกีฬาส่วนมากที่ผู้เขียนวรรณกรรมสำหรับเด็กเขียนขึ้นมักเป็นเรื่องการเล่นประเภททีม เช่น ฟุตบอล บาสเกตบอล วอลเลย์บอล โดยเขียนเป็นเรื่องราวซึ่งแต่ละทีมมีความสามารถเอาชนะคู่แข่งกันได้ โดยเฉพาะในทีมจะมีตัวละครเด่นที่เป็นตัวเอกซึ่งต้องฝึกฝนด้วยความมานะพากเพียร บางครั้งถูกกลั่นแกล้ง แต่ในที่สุดก็สามารถเอาชนะอุปสรรคและประสบความสำเร็จ มีชื่อเสียงได้

3.2 ชีวประวัติ การกีฬาที่มีผู้สนใจนั้น ผู้อ่านย่อมได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน ถ้าได้รู้เรื่องชีวประวัติของนักกีฬาที่ดีเด่น นักกีฬาที่สามารถ ที่คนสนใจ ฉะนั้น การเขียนเรื่องชีวประวัติของนักกีฬาที่เก่งหรือสามารถเป็นเลิศ เด็กย่อมให้ความสนใจเป็นพิเศษ โดยเฉพาะนักฟุตบอลที่ดีเด่น เช่น เปเล่ นักเทนนิสที่ดีเด่น เช่น จอห์น บลอค นอกจากนี้ผู้เขียนวรรณกรรมสำหรับเด็กประเภทนี้อาจเขียนชีวประวัติของนักกีฬาแต่ละประเภทที่เป็นผู้สามารถในการแข่งขัน เช่น กีฬาโอลิมปิก กีฬาเอเชียนเกมส์ กีฬาซีเกมส์ ฯลฯ เด็กก็จะเพิ่มความสนใจยิ่งขึ้น

3.3 เรื่องให้ความรู้เกี่ยวกับกีฬา เรื่องเช่นนี้ อาจเขียนถึงการเล่นและวิธีเล่นที่สามารถฝึกให้เด็กเล่นได้ อาจจะต้องมีข้อมูล มีสถิติ มีประวัติของการกีฬาด้วย และอาจเขียนเป็นเรื่องทำนองบันทึงคลีก็ได้เช่นเดียวกัน แต่เรื่องที่จะเขียนจะต้องให้ข้อเท็จจริงมากที่สุด เรื่องที่เขียนอาจเป็นเรื่อง วิธีการเล่นฟุตบอล การเล่นฟุตบอลสำหรับเด็ก วิธีเล่นเบสบอล ทางไปสู่แชมป์โลกฟุตบอล สิ่งเหล่านี้ล้วนทำให้เด็กสนใจเป็นอย่างดี

4. เรื่องผจญภัย เรื่องผจญภัยมักเป็นบันทึงคลีประเภทสมจริงซึ่งเน้นการกระทำ เรื่องเหล่านี้หมายรวมไปถึงเรื่องลึกลับ เรื่องท้องทะเล อย่างเช่นเรื่องเกาะมหาสมบัติ เรื่องผจญภัยจะเป็นเรื่องของตัวเองที่เผชิญกับภัยอันตรายต่าง ๆ และสามารถเอาชนะหรือฝ่าอันตรายนั้นได้ ฉะนั้น เรื่องผจญภัยจึงแสดงออกทางด้านการเสี่ยงภัยเสี่ยงอันตราย และเสี่ยงต่อความน่าสะพรึง

กล่าวต่าง ๆ ตัวเอกอาจต้องเอาชนะธรรมชาติ พายุร้าย น้ำท่วม เป็นต้นว่า ต้องเผชิญอันตรายที่ก่อให้เกิดความสูญเสียความอดอยาก ตกหลุมพรางของปรปักษ์ ตัวละครที่ชั่วร้ายที่จะกำจัดหรือทำลายชีวิตหรือแผนการที่จะกระทำคามดี

เรื่องที่เร้าความสนใจเป็นพิเศษเป็นเรื่องเฉพาะบุคลิกภาพและความสนใจของแต่ละบุคคล บางคนอาจมีความสนใจเรื่องเกี่ยวกับสัตว์ พืช เรื่องลึกลับ ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ชีวประวัติ วิทยาศาสตร์ การกีฬา และเรื่องผจญภัย เด็กแต่ละคนย่อมมีความสนใจไม่เหมือนกัน ฉะนั้นเรื่องที่เร้าความสนใจเป็นพิเศษนี้ทำให้เกิดผลพลอยได้ คือ

1. **สนองรสนิยม** คือ เด็กมีความสนใจด้านใดด้านหนึ่ง เด็กก็จะอ่านหนังสือประเภทนี้ เช่น เด็กสนใจการกีฬาฟุตบอล เด็กก็จะอ่านหนังสือที่เกี่ยวกับฟุตบอล เด็กสนใจเกี่ยวกับสัตว์ เด็กก็จะอ่านหนังสือเกี่ยวกับเรื่องแมว เรื่องสุนัข เรื่องนก เป็นต้น

2. **ส่งเสริมเร้าให้เกิดความสนใจ** หากเด็กไม่สนใจหนังสือโดยทั่ว ๆ ไป แต่เด็กได้มาอ่านหนังสือที่เร้าความสนใจเป็นพิเศษ เมื่ออ่านแล้วอาจเกิดความสนใจเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เด็กก็จะติดตามอ่านเรื่องเช่นนี้ต่อไป เช่น เรื่องชีวิตของสัตว์โลก เมื่อเด็กได้อ่านเรื่องนก เด็กก็อาจสนใจเรื่องปลา เรื่องสัตว์เลื้อยคลานต่อไปอีก เป็นการช่วยเร้าความสนใจให้เกิดขึ้นได้

3. **สำรวจความพอใจของแต่ละคน** การที่เด็กอ่านเรื่องที่เร้าความสนใจเป็นพิเศษช่วยให้ทราบแนวความคิดของเด็กในอนาคตได้ เช่น เด็กชอบอ่านเรื่องผจญภัย เรื่องลึกลับ ทำให้ทราบได้ว่าต่อไปในอนาคตเด็กอาจสนใจเป็นตำรวจ หรือเด็กชอบอ่านเรื่องเกี่ยวกับสัตว์และพืช แสดงให้เห็นว่าเด็กชอบการเกษตร ซึ่งหากสนใจต่อเนื่องแล้วต่อไปอาจประกอบอาชีพด้านนี้ได้ เรื่องที่เร้าความสนใจเป็นพิเศษจึงเป็นการสำรวจว่าเด็กมีความโน้มเอียงความพอใจในทางใด

ตัวอย่าง 1¹
เรื่องเกี่ยวกับสัตว์

¹ กี่ กิรติ วิทโยธสาร และ อร่าม สิทธิสารินบุตร. *นกกางเขน*. (กรุงเทพฯ : อรุณสภา, 2516). หน้า 1-44.

ทำร้าย

1. เช้าวันหนึ่ง นกนางเขนตัวผู้ตัวหนึ่ง เกาะอยู่บนกิ่งมะม่วงในสวน นกน้อยตัวนี้เริ่มส่งเสียงร้องไพเราะจับใจ มันร้องพลาง กระโดดพลาง ไปตามกิ่งไม้ กิ่งโน้นบ้าง กิ่งนี้บ้าง

2. มันร้องอยู่ไม่นาน ก็มีนกนางเขนตัวเมียซึ่งเกาะที่กิ่งล่าง ส่งเสียงร้องประสานรับออกมา

นกนางเขนตัวผู้ มองไปทางนางนก พลงนิกในใจว่า “ฉันอยากจะพูดกับนางนกตัวนี้จริง” นิกแล้ว จึงพูดว่า “สวัสดิ์ วันนี้อากาศดีมากนะจ๊ะ”

นางนกตอบว่า “จ๊ะ อากาศอย่างนี้ ทำให้ฉันรู้สึกเบิกบานใจขึ้น”

3. “เอ๊ะ! ถ้าเช่นนั้นเธอก็คงได้รับความเศร้าใจมาแล้วนะซี ฉันขอแสดงความเสียใจด้วย” นกตัวผู้พูดพลาง บินพลาง ไปเกาะอยู่ที่กิ่งไม้ข้างๆ นางนก “เธออยู่ตัวเดียวหรือจ๊ะ?”

“จ๊ะ ฉันอยู่ตัวเดียวแท้ๆ เมื่อปีกลายนี้ ฉันอยู่กับนกตัวผู้ตัวหนึ่ง และเราช่วยกันทำรัง เพื่อเป็นที่อาศัย มีเด็กเกเรคนหนึ่ง เอาหนังสือตี มายิงเขาตาย มิฉะนั้นเราคงจะอยู่ด้วยกันต่อมาด้วยความผาสุก”

4. นกตัวผู้กล่าวว่า “พุทโธ! น่าสงสารจริง ๆ เด็ก ๆ นี้ ช่างซุกซนเหลือเกินนะจ๊ะ ดูรี เราทำอะไร ๆ เพื่อเอาอกเอาใจ พวกเขาทุกอย่าง เราชองเพลงให้เขาฟัง และบินไปมา ทำให้โลกนี้สวยงาม และน่ารักยิ่งขึ้น แต่ถึงกระนั้น เด็กใจร้ายพวกนี้ ยังพยายามทำลายความสวยงามของพืชและสัตว์ และทารุณต่อเราได้ลงคอ”

5. นางนกน้อยนั้น ถามขึ้นบ้าง “เธออยู่ตัวเดียวเหมือนกันหรือจ๊ะ?”

“จ๊ะ เหมือนกัน” นกตัวผู้ตอบ ด้วยสำเนียงอันเศร้าสลด “เรื่องของฉัน ก็เหมือนกับของเธอแหละ จ๊ะคือเมื่อปีกลายนี้ ฉันและนกตัวเมียตัวหนึ่ง ช่วยกันทำรัง และอยู่เป็นสุขด้วยกัน ได้เพียงสองสามสัปดาห์เท่านั้น” พูดแล้วก็ถอนใจใหญ่

6. “อยู่มาวันหนึ่ง ขณะที่ฉันและเพื่อนกำลังออกไปหาเหยื่อ เพื่อให้ลูกเล็ก ๆ เจ้าหนูเขียวตัวหนึ่งเลื้อยเข้าไปในรัง แล้วกินลูกของเราหมด”

“เดี๋ยวนี้ แม่กับเพื่อนของเธอไปไหนเสียเล่าจ๊ะ?”

“เขาตายเสียแล้วจะจ๊ะ ดายเพราะความโศกเศร้าคิดถึงลูก ฉันก็ต้องว่าแห้ว อยู่ตัวเดียว ตั้งแต่นั้นมา”

7. นกทั้งสองต่างนั่งเฝ้าไป ชั่วขณะหนึ่ง มองดูกันด้วยสายตาดำมืด แล้ว นกตัวผู้หันหน้าไปทางนางนก พลังพูดว่า “เราทั้งสองต่างได้รับเคราะห์ ต้องพราก จากเพื่อน มาด้วยกัน เธอมาอยู่กับฉันเถิดนะจ๊ะ แล้วเราจะช่วยกัน ทำรังอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้เราจะพยายามหาที่ ซึ่งพนักภัย ไม่ให้เด็ก ๆ มารบกวน และไม่ให้อันตรายอื่น ๆ มาทำ อันตราย ฉันจะช่วยดูแลเธอเสมอและจะคุ้มครอง ปกป้องภัยให้เธอด้วย”

8. นางนกน้อยตอบว่า “ฉันยินดีมากจ๊ะ เรามาช่วยกัน หาที่ปลอดภัย เพื่อ ทำรังของเราเถิด”

นกตัวผู้พูดว่า “ฉันรู้จักที่ปลอดภัยอยู่แห่งหนึ่งแล้ว บินตามฉันมาสิ ฉันจะชี้ ให้เธอดู” ครั้นแล้วนกทั้งสอง ก็พากันบินไป ยังกำแพงเก่าแห่งหนึ่งซึ่งมีเถาวัลย์ ปกคลุม อยู่หนาที่บ

9. กำแพงนี้ อยู่ทางด้านหนึ่งของสวน ซึ่งมีบริเวณกว้างขวาง ในสวนนี้มี บ้านใหญ่หลังหนึ่งเจ้าของบ้าน เป็นคนใจบุญ เขาได้กำชับลูกหลานและคนใช้ในบ้าน ของเขาบ่อย ๆ ให้ทุกคนเลี้ยงดูนก ซึ่งอาศัยอยู่ในบริเวณบ้าน และไม่ให้นำไปทำร้าย หรือ จับไล่หนกใด ๆ ที่บินผ่านไปมาด้วย

10. นกตัวผู้ บินหายเข้าไป ในซุ้มเถาวัลย์นั้นก่อน นางนกจึงบิน ตามเข้าไป ภายใต้ใบไม้ที่บนนั้นบ้าง มันพบโพรงกลมเล็กโพรงหนึ่ง บนกำแพงเก่านั้น

นกตัวผู้พูดว่า “ที่นี้ยังงៃเล่าจ๊ะ เป็นที่ซึ่งเราควรมาทำรังอยู่ ไม่มีเด็กคนไหน รู้ว่า มีรังนกอยู่ในนี้ เพราะในเถาวัลย์ปกคลุมรังของเราไว้ อย่างมิดชิดทั้งจะป้องกัน ฝน และลม ให้เราด้วย”

11. นกนางเงือกทั้งสอง ช่วยกันคาบกิ่งไม้เล็ก ๆ และฟางข้าว มากองรวมไว้ คาบกิ่งไม้ มากุเป็นพื้นเอาดินเหยียบไว้ แล้วเอาปากสานฟางข้าว สอดเข้ากับกิ่งไม้ ทำรังขึ้นรังหนึ่ง อย่างงดงาม ใช้โคลนและหญ้า ยึดกิ่งไม้เล็ก ๆ ให้รวมกันเป็นรูปร่าง ส่วน ภายใต้วง ใช้ใบหญ้าอ่อน ๆ รอง เพื่อให้นุ่ม

12. นกตัวผู้ยังบินไป ที่ต้นฝ้ายคาบปุ๋ยฝ้าย มากุข้างใน ในรังนั้นอุ่นสบาย ขึ้นอีก ส่วนนางนก บินไปยังทุ่งนา หาขนนก มาช่วยกรูภายใต้วง เช่นเดียวกัน

นกน้อยทั้งสอง ต่างช่วยกันทำรัง ให้น่าอยู่และให้อุ่นสบาย จนสำเร็จ ตลอด
เวลาที่ทำ ต่างก็ร้องเพลงสู้กันฟัง และเมื่อสำเร็จเรียบร้อยแล้ว ก็พากันเข้าไป อาศัย
อยู่ในรังนั้นต่อไป

ลูกนก

1. ต่อมา นางนกนางเขนออกไปสี่ฟอง รู้สึกดีใจมาก จึงชี้ให้นักตัวผู้ ดูไข่ทั้งสี่ฟองนั้น

2. นางนกพูดว่า “มาดูอะไรนี่แน่ะ เธอรู้สึกดีใจ เหมือนฉันไหมจะ ต่อไปนี้ฉันต้องอยู่กับรังนี้แล้ว จะไม่ไปไหนนาน ๆ กับเธออีก ฉันจะไปชั่วคราวเดียว เพื่อหาตัวนอน จนกว่าไข่น้อย ๆ ของฉันจะออกเป็นตัว”

นกตัวผู้พูดว่า “ดีแล้วจะ เมื่อเธอออกไปหาอาหาร ฉันจะฟักไข่ ให้อุ่นเอง”

3. ทุกคราที่นางนก ออกไปจากรัง นกตัวผู้ก็เข้าไป ฟักไข่แทน และร้องเพลงเพราะ ๆ เสมอ แสดงว่า มีความปลื้มใจและมีความสุขมาก นางนกก็ปลื้มใจเช่นเดียวกัน เวลากลางวัน นกทั้งสองต่างเข้ารังช่วยกันกกไข่เหล่านั้นให้อบอุ่น

4. ต่อมาอีกสองสัปดาห์ ลูกนกเล็ก ๆ สี่ตัว ก็ออกมาจากไข่ ทั้งสี่ฟองนั้น นางนกนางเขนของมันเป็นอกป้องกันความหนาวให้ลูกน้อย แล้วนางนก จึงคาบเปลือกไข่ทิ้งออกไปเสียจากรัง

5. แม่นกนางเขนโอบลูกน้อย ให้อบอุ่นอยู่เป็นนิตย์ ต่อมาอีกราวสองสัปดาห์ ลูกนกทั้งสี่ก็มีขนออกขึ้นเต็มตัว แม่นกจึงกางปีก อวดลูกของตน แก่พ่อนก พ่อนก รู้สึกยินดีมาก และกล่าวกับแม่นกว่า “ต่อไปเธอกับฉัน จะต้องช่วยกัน สอนให้ลูกรักของเรารู้จักบิน ฉันคิดว่า ในเวลานั้นแหละ เราคงจะสนุกสนานกันมาก เราต้องช่วยกันหาตัวหนอนมาเลี้ยงลูกไปก่อน จนกว่าลูกของเรา จะบินได้นะจ๊ะ”

6. ต่อมาอีกไม่นาน ลูกนกก็เริ่มรู้สึกหิว มันจึงร้อง และอ้าปาก เพื่อให้พ่อนก และแม่นกรู้ว่า มันต้องการเหยื่อแล้ว พ่อนกบินออกไปหาตัวหนอนตามต้นไม้ แล้วรีบกลับมาป้อนลูกเล็ก ๆ ของมัน และป้อนแม่นกด้วย เพราะขณะนี้ แม่นกมัวเป็นห่วงลูก จนกระทั่ง ไม่มีเวลาบินออกไปหากิน ฉะนั้นพ่อนกจึงต้องมึนงาน เพิ่มขึ้นอีกมาก

7. คำลง พ่อนกรู้สึก เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้ามาก จึงนอนคอดคอกอยู่ใกล้รัง หลับลงข้าง ๆ แม่นก ทุกเช้านกดูเหว่าซึ่งอยู่ข้างเคียงกันนั้น ส่งเสียงร้องปลุกว่า “ตื่นขึ้นเถิด นกนางเขนน้อย ๆ สายแล้วนะจ๊ะ” เมื่อพ่อนกและแม่นกตื่นขึ้นแล้ว ลูกนกเล็ก ๆ ก็ร้อง และยื่นคออ้าปาก ขอเหยื่อกินอีก

8. คราวหนึ่ง พ่อนกพูดกับแม่นกว่า “เธอไม่ไปช่วยฉัน หาหนอนมา ให้ลูกกินมือเข้าบ้างหรือจ๊ะ ?” นางนกตอบ “ไม่ไปละจ๊ะ ฉันยังรู้สึกอ่อนเพลียอยู่ขอผลัดสักสองสามวัน แล้วฉันจึงจะไปกับเธอได้” ฉะนั้น พ่อนกจึงจำต้องไป หาตัวหนอนแต่ลำพัง

9. ครั้นแม่นกมีร่างกายแข็งแรงขึ้น รู้สึกว่าจะแบ่งภาระ ในเรื่องไปหาเหยื่อจากพ่อนกได้แล้ว ก็มอบให้พ่อนกกกลูกเล็ก ๆ แล้วบินออกไป หาอาหารมาเลี้ยงลูก แทนพ่อนกบ้าง วันหนึ่ง เมื่อนางนกออกไปหาตัวหนอน เช่นเคยนั้น นางนกได้พบนกกระจอกตัวหนึ่ง นกกระจอกแนะนำนางนกว่า ไม่ต้องบินไปหาเหยื่อไกล ๆ ดอก เพราะพวกเด็ก ๆ ในบ้านนำอาหารหลายอย่างมาเลี้ยงนก ที่อยู่ในสวนเสมอ

10. แม่นกจึงรีบบินกลับไปรัง เรียกพ่อนกออกมาบอกว่า “ฉันพบที่ ซึ่งเราจะหาเหยื่อได้ง่าย ๆ แล้ว นางนกกระจอก บอกฉันว่า เด็กในบ้านมีใจกรุณา นำเหยื่อมาเลี้ยงนกต่าง ๆ ในสวนนี้เสมอ และสวนก็อยู่ใกล้ ๆ แค่นี้เอง เราอาจปล่อยลูก ๆ ไว้ตามลำพัง แล้วไปดูว่า จะมีเหยื่ออะไร มาเผื่อลูกได้บ้าง”

พ่อนกตอบว่า “ดีจริง ฉันเห็นด้วย ฉันจะตามไปเดี๋ยวนี้แหละ” แล้วพ่อนกก็บินตามแม่นกไป

เพลงกล่อมลูก

1. นกทั้งสองพากันบิน เข้าไปในสวนผลไม้ ของผู้ใจบุญผู้หนึ่ง ด้านหนึ่งของสวน มีเรือนหลังเล็กหน้าต่างหลังเรือนนั้น ตรงกับสวนพอดี พ่อนกและแม่นกไปคอยอยู่ไม่นานนัก เด็กหญิงเล็ก ๆ และน้องชาย จึงเปิดหน้าต่างออกมา มือถือถุงกระดาษสองถุง, ในถุงหนึ่ง เป็นเมล็ดข้าวฟ่างและถั่วเขียวปนกัน อีกถุงหนึ่งเป็นอาหาร เฉพาะนกเล็ก ๆ มีตัวหนอนและตัวแมลงแห้ง ๆ เพื่อโปรยให้นกต่าง ๆ กิน

2. ประนอมพูดว่า “คุณแม่ครับ เช้าวันนี้ผมต้องการอาหารนกมากสักหน่อย เพราะนกที่เคยมา ที่หน้าต่างนี้ มีจำนวนมากขึ้น รวมทั้งนกนางเขน สองตัวนี้ด้วย

“นี่ ของประนอม” มารดาของประนอม ส่งถุงกระดาษ ให้อีกถุงหนึ่ง “ตั้งแต่ววันนี้ไป เราจะต้องหา อาหารพิเศษ มาเพื่อนกเล็ก ๆ บ้าง เพราะนกจำพวกนี้กินอาหาร ไม่เหมือนนกใหญ่ ๆ”

3. ประนอม หยิบอาหารนกชนิดต่าง ๆ โปรยไปให้นกทั่ว ๆ กัน นกเล็ก ๆ ต่างก็กระโดดเข้าไปใกล้ ๆ พี่สาวของประนอม ก็โปรยอาหารให้ แล้วพูดกับน้องชายว่า “แหม! นกนางเขนคู่นี้เชื่อจริงกล้าเข้ามากินใกล้ ๆ เรา”

4. เมื่อนกนางเขนทั้งสอง เลือกกินอาหารจนอิ่มแล้ว พ่อนกก็บินไปที่สวน เพื่อหาตัวหนอนตามต้นไม้มาเลี้ยงลูก ส่วนแม่นกนั้น บินกลับไปกกลูกน้อยตามเดิม เมื่อไปถึงรังแล้ว แม่นกจึงถามลูกน้อยว่า “หนูอยู่กันดีหรือจ๊ะ?” ลูกนกตอบว่า “หนูอยู่กันดีจ๊ะ” แต่แม่จ๋า หนูหิวเหลือเกิน”

แม่นกพูดว่า “รออีกประเดี๋ยวเถิด ลูกรัก พ่อของหนู กำลังเอาตัวหนอน มาให้พวกเรา”

5. แม่นกนางปีกออก ปกลูกน้อยทั้งสี่ของมันไว้ต่อมาสักครู่หนึ่ง พ่อนกก็คาบหนอนมาตัวหนึ่ง และป้อนให้นิมก่อน นิมเป็นลูกนกตัวใหญ่ ถัดไปก็ถึงนิด และยังมีลูกเล็ก ๆ อีกสองตัว ชื่อหน้อยและน้อย นิมและนิดเป็นลูกนกตัวผู้ หน้อยและน้อย เป็นลูกนกตัวเมีย

6. พ่อนกจะบินไปหาตัวหนอน มาให้นิดกิน แต่แม่นกพูดว่า “อย่าไปเลย เธออยู่ที่นี้เถอะ ช่วยกกลูกให้อบอุ่นดีกว่า คราวนี้ฉันจะไปเอง”

“ดีเหมือนกัน บินไปไกล ๆ เสียบ้าง จะได้ทำให้เธอแข็งแรงขึ้น”

7. เมื่อแม่นก ออกจากรังไปแล้ว พ่อนกก็เข้าแทนที่ในรัง นางปีกออกป้อนลูกเล็ก ๆ แล้วพูดว่า “พวกเจ้า ฟังนะ พ่อจะร้องเพลงให้ฟัง จนกว่าแม่ของเจ้า จะกลับมา” แล้วพ่อนกก็ร้องเพลงอันไพเราะ ทำให้ลูกทั้งสี่รื่นเริง และพอใจมาก

8. แม่ نگกางเซน ไม่กล้าไปหาตัวหนอนในบริเวณต้นชมพู ที่มันไปพบครั้งแรก เพราะมีเด็กสองสามคนกำลังปีนขึ้นไปบนต้น และสอยชมพูกันอยู่ ฉะนั้นมันจึงต้องบินไป หาหนอนที่ต้นไม้ซุ่มอื่น ไกลออกไปอีกมาก เมื่อหาได้แล้ว ก็บินกลับมา ต่อจากนั้นพ่อนกก็บินออกไป เพื่อหาตัวหนอนมาให้ลูก ตัวที่ยังไม่ได้กิน

9. แม่ نگเอ่ยขึ้นว่า “ลูกรักของแม่ เป็นอย่างไรบ้าง?”

“สบายดีจ๊ะแม่” ลูกนกเหล่านั้นตอบขึ้นพร้อมกัน นิมพูดต่อไปว่า “แม่จ๋า แม่ เราสนุกสนานกันมากจ๊ะ พ่อร้องเพลงให้เราฟัง เพราะเหลือเกิน” นิดเอ่ยขึ้นบ้างว่า “หนูอยากจะทำร้องบ้าง”

“ดีแล้ว” แม่ نگตอบ “พ่อของเจ้าคงจะสอนให้หรือก แน่ เขามาแล้ว บอกเขาสิ”

นิดพูดว่า “ไม่เอาละ หนูไม่อยากบอก”

10. “ดูซิ ช่างโง่จริง ๆ แม่ نگพูด “ไม่ควรจะอายุพ่อเขาเลยนี่นา เมื่อลูกขอร้องในสิ่งที่ถูกแม่เชื่อว่า พ่อเขาคงไม่ปฏิเสธดอก” แล้วนางนกหันไปถามพ่อนกว่า “เขาคงไม่ปฏิเสธคำร้องขอของลูกเรานะจ๊ะ”

“แน่นอนทีวจะ นิดเป็นลูกฉันแท้ ๆ นี่นา แต่รอประเดี๋ยวก่อนนะ น้อยยังไม่ได้กินอะไรเลย”

แม่ نگพูดว่า “ไม่เป็นไร ฉันจะไปหาตัวหนอนมาให้หน่อยเอง” ว่าแล้วก็บินไปหาตัวหนอนอีก

11. พ่อนกพูดกับลูกนกว่า “นิด หนูอยากจะทำร้องเพลง ไม่ใช่หรือ เอาละ ฟังพ่อนะ หนูควรจะหัดฟังเสียงที่พ่อร้องก่อน แล้วต่อไป เมื่อเสียงของหนูดังพอจะหัดร้องได้ หนูจะร้องเป็น พ่อจะต้องให้หนูฟังบ่อย ๆ หนูจะได้หัดคลอเสียงตามเสียงของพ่อ ไปทีละน้อย ๆ”

น้อยพูดว่า “หนูคิดว่า คงจะหัดร้องเพลงไม่ได้แน่ทีวจะ”

“หนูเชื่อว่า หนูคงหัดไม่ได้เหมือนกันจ๊ะ” น้อยพูดขึ้นบ้าง

12. พ่อนกพูดว่า “ไม่มีใครดอกลูกเอ๋ย ที่จะเรียนอะไร ๆ ได้ โดยไม่ต้องลำบากเลย ถ้าหนูร้องเพลงไม่ได้ หนูต้องหัดอย่างอื่น ที่มีประโยชน์ แม่ของหนู เขาคงจะสอนหนูเอง แน่ะ เขามาพอดีที่เดียว” ว่าแล้ว พ่อนกก็บินออกจากรัง พลงพูดว่า “มาอยู่ที่ของเธอดี ฉันจะไปเกาะอยู่ที่แถววัลย์ก็ได้” แม่นกก็บินลงไป กกลูกตั้งเดิม

ทุก ๆ เช้า พ่อนกและแม่นกพากันบินไปกินอาหารที่บ้านผู้ใจบุญนั้น แล้วผลัดกันหาอาหารมาป้อนลูกน้อยทั้งสิ้น

ความสามัคคี

1. วันหนึ่ง เมื่อแม่แมงกกลับมาถึงรัง พบลูก ๆ กำลังทุ่มเถียงกันอยู่ จึงว่า “เล่าความจริง ให้แม่ฟังซิใครเป็นต้นเหตุ?”

“หนูจิกนิดค่อย ๆ จ๊ะ แม่” นิมตอบ “เขาอยากมาเบียดหนูก่อน แล้วปล่อยให้ น้องเล็กช่วยกันเบียดใหญ่เที่ยวจ๊ะแม่”

2. นิดตอบว่า “พี่นึมนะ ดีละ ชิงฟ่องก่อน ที่นี้ หนูจะฟ่องแม่บ้าง พี่นึม เขาจิกหนูแรง ๆ จ๊ะแม่ หนูกลัวจะโดนตาหนูบอด หนูเชื่อว่า หนูแบ่งที่ในรังให้พี่พอทีเดียว แต่พี่เขากลับพูดว่า เขาควรจะได้ยู่ครึ่งรัง และจะเป็นผู้ปกครอง เวลาพ่อแม่ไม่อยู่ด้วย”

3. น้อยพูดว่า “หนูไม่ชอบพูดปดเลย ที่พี่นึดพูดมานั้น จริงเที่ยวจ๊ะแม่”

น้อยพูดขึ้นบ้างว่า “แล้วพี่นึม ยังเอาเท้ามาเหยียบหนูแรง ๆ อีก เมื่อหนูบอก ว่า พี่นึมถ้าจะลืมเสียกระมังว่า แม่ห้ามไม่ให้ทะเลาะกัน”

4. แม่แมงกพูดว่า “แม่เสียใจนักนึม หนูเป็นพี่ใหญ่ก็จริง แต่หนูจะรังแกน้อง ไม่ได้ ไป ไปอยู่นอกรัง แต่ตัวเดียว แล้วรับรู้เสียด้วยว่า หนูไม่ได้เป็นใหญ่ในที่นี้ แม่ จะกกแต่ลูก ที่ประพฤติดีเท่านั้น”

5. นิมคอดคก แล้วทำตามคำสั่งของแม่แมงก แต่นิดผู้น่ารัก มีความสงสารนึม มาก จึงพูดว่า “แม่จ่ายกโทษให้พี่นึม ลักครั้งเถิดนะแม่ หนูเชื่อว่า เขาคงจะไม่รังแก พวกหนูอีก”

แม่แมงกตอบว่า “นิด หนูดีมากที่สุดทีเดียว แต่นิมควรจะต้องสำนึก ในความผิด ของเขาเสียก่อน แล้วแม่จึงจะยกโทษให้”

6. ในขณะนี้ ฟ่อนกกลับมาที่รัง คาบหนอนตัวใหญ่มาด้วย แล้วก็มองหา นิม “ให้นิดเถิดจ๊ะ” แม่แมงกร้องบอก “เข้าวันนี้ ต้องป้อนนึมเป็นตัวสุดท้าย ความจริง นิมไม่ควรจะได้กิน อาหารเข้าวันนี้เลย นิมประพฤติไม่ดี”

7. “เรื่องอะไรกันล่ะ?” ฟ่อนกพูด ขณะที่นิดกำลังกินหนอน “ฉันเชื่อว่า นิมไม่ชุกชนเลยนี่นา แต่เวลานี้ ฉันจะรอฟังเรื่อง ยังไม่ได้ก่อนเพราะฉะนั้นปล่อยให้หนอน ตัวใหญ่ ไว้ที่โคนต้นไม้ ในสวน ถ้าฉันไม่รีบกลับไปเอา มันจะหนีไปเสีย”

ในไม่ช้า ฟ่อนกบินกลับมา นำเหยื่อมาให้หน้อยแล้วรีบบินไปหาเหยื่อมาให้ น้อยอีก

8. ขณะที่พ่อนกบินไปนั้น น้อยพยายามปลอบพี่ใหญ่ว่า “ไม่เป็นไรหรอก นะพี่นึม อาหารเช้าของหนูวันนี้ หนูจะให้พี่กินเสียเอง”

นึมตอบว่า “ฉันไม่ต้องกรากิน อะไร ๆ ทั้งนั้นถ้าหากฉันไม่ได้กินก่อนใคร ละก็ ฉันจะไม่กินเลยทีเดียว”

9. น้อยพูดว่า “ฉันจะอ้อนวอนแม่ ให้ยกโทษให้พี่นะ”

“ไม่ต้องมายุ่งกับฉันหรอก” นึมพูดด้วยความโกรธ “ไม่ใช่เพราะพวกแก ขี้ปดดอกหรือ ฉันจึงต้องถูกขับ มาอยู่ที่นี่”

“อย่าไปพูดกับเขาเลยน้อย” แม่นกพูด “แม่ขอกำชับพวกเจ้าว่า อย่าเข้าไป ใกล้ ผู้ที่มีนิสัยไม่ดีเช่นนั้น”

10. ขณะนั้น พ่อนกบินกลับมาอีก และนำเหยื่อมาให้ให้น้อย แม่นกจึงพูดว่า “เธอพักได้แล้วละเช้าวันนี้ เจ้านึมต้องไม่ได้กินอะไรเลย”

พ่อนกจึงถามว่า “ทำไมละ นึมทำผิดอะไรหรือ?”

11. แม่นกตอบ ด้วยเสียงขุ่น ๆ ว่า “เขาระรานและหยาบคายต่อน้อง ๆ ของ เขามาก”

พ่อนกพูดว่า “ฉันรู้สึกแปลกใจจริง”

12. แม่นกพูดว่า “ไม่ใช่แต่เพียงเท่านั้นดอกนึมถือว่า ตัวเป็นพี่ใหญ่ เมื่อเรา ทั้งสองไม่อยู่ เขาจะอยู่เสียตัวเดียว ตั้งเครื่องรัง แล้วยังทำหน้าที่อีกแทนที่จะสำนึกตัว ขอโทษ”

13. พ่อนกจึงว่า “ฉันจะพูดกับนึมเอง เธอควรจะไปข้างนอกเสียสักครู่ เพราะฉันเห็นว่า เขาทำให้เธอต้องขี้ใจมากพอแล้ว”

แม่นกพูดว่า “ฉันรู้สึก ไม่สบายใจจริง ๆ เทียว เพราะฉันไม่นึกเลยว่า เขา จะประพฤติชั่ว ถึงเพียงนี้ ทั้ง ๆ ที่ฉัน ได้เอาใจใส่ดูแล และกรุณาต่อเขาดีออกอย่างนี้ แล้ว”

14. พูดแล้ว แม่นกก็บินไปเกาะ ที่ต้นไม้ต้นหนึ่ง ซึ่งอยู่ไม่ห่างออกไปนัก พ่อนกจึงเรียกนึม ให้เข้าไปหา พลงนิกพูดว่า “เจ้าอยากจะเป็นผู้ปกครองในรังนี้หรือ เจ้า นึม เจ้าจะปกครองน้อง ๆ ได้อย่างไรเมื่อเจ้าเอง ก็ยังไม่สามารถบินไปหาเหยื่อ มาเลี้ยง น้องได้ เจ้าทำความยุ่งยาก ให้แก่น้อง ๆ มาก และทำให้แม่ ผู้มีคุณของเจ้า ร้อนใจอีก”

15. คำพูดของพ่อนก ทำให้นิมรู้สำนึกตัว จึงรับว่า จะพยายามประพฤติตัวให้ดี ต่อมาน้อง ๆ ต่างก็ช่วยกัน อ้อนวอนให้พ่อนกยกโทษให้ และยอมให้นิม กลับเข้ารังได้ดังเดิม

16. “นั่นต้องแล้วแต่แม่เจ้า แต่นี่เป็นความผิดครั้งแรก และเขาก็รู้สำนึกตัวแล้ว พ่อจะขอให้แม่เจ้ายกโทษให้” แล้วพ่อนก ก็บินไปหาแม่กพลางพูดว่า “กลับไปรังเถิด เจ้านิมรู้สำนึกตัว ในความผิดของมันแล้ว ฉันอยากจะขอให้เธอ ยกโทษให้ด้วย”

17. แม่กบินกลับไปรัง เมื่อเข้าไปในรังแล้ว นิมก็มองดูแม่ของมัน ด้วยสายตาอันเศร้าสลดและพูดด้วยสำเนียงแผ่ว ๆ ว่า “แม่เจ้า ยกโทษให้หนูเถิด หนูรู้สึกเสียใจในความไม่ดีของหนูแล้ว ต่อกไปหนูจะพยายามทำตัวให้ดีขึ้น จริง ๆ จ๊ะแม่”

18. แม่กพูดว่า “เมื่อหนูบอกว่า หนูเสียใจและจะทำตนให้ดีขึ้นแล้ว แม่ก็จะปกป้องหนูไว้ได้ปีกต่อไป”

19. นิมรู้สึกยินดีมาก ที่ได้มาอยู่ข้าง ๆ แม่ และได้รับความอบอุ่นได้ปีกอีก พ่อนกซึ่งมีใจกรุณา รู้ดีว่า นิมหิว จึงรีบบินไป หาหนอนตัวเชื่อง มาให้นิมกินตัวหนึ่ง ตั้งแต่นั้นมา ลูกนกทั้งสี่ ก็อยู่เป็นสุข และไม่ทุ่ทุสัย หรือรังแกกันอีกเลย

กำลังสอน

1. ลูกนกกางเขน โตขึ้นอย่างรวดเร็ว และไม่ช้าชานก็ขึ้นเต็มตัว แม่นกสอนให้ลูก รู้จักจัดรังให้สะอาดให้รู้จักใช้ขนของตัวเอง ให้หมดจดเรียบร้อย และนำดู นอกจากนี้ ยังสั่งสอนลูก ๆ ว่า ต้องทำตัวให้สุภาพ ไม่ทะนงตน นกตัวผู้ไม่ควรทำตัวอ่อนแอ แต่ต้องแข็งแรง และอาจหาญเสมอ

2. นิมเป็นนก ที่แข็งแรงประเปรียว และมีเสียงเพราะ พ่อนกเคยพูดว่า “ฉันคิดว่า นิมจะเป็นนักร้องที่ดีได้ตัวหนึ่ง” ส่วนนินั้น มีขนงาม และตากมน่ารัก

3. นนอยก็มีรูปร่าง สวยงามเหมือนกัน ส่วนน้อยนั้น ไม่สวย แต่มีอัธยาศัยดีมาก พ่อแม่มีความปลาบปลื้มในลูกของตน อย่างยิ่ง

4. ทุก ๆ วัน พ่อและแม่ นก จะต้องไปที่บ้านปราณี และ ประนอม เพื่อกินอาหาร ที่เขาโยนมาให้ปราณีและประนอม มักจะคอยนกทั้งสองนี้เสมอ ต่อมากางเขนคู่นี้ก็เชื่อง จนถึงกับกระโดด เข้าไปในห้องและกินอาหารนก ที่จัดวางไว้ให้ บนโต๊ะอาหาร

5. ประนอมอยากให้เห็นนกกางเขน อยู่ในห้องเสมอ ๆ จึงพูดว่า “ผมอยาก จะจับเอานกนี้ใส่ไว้ในกรง แล้วผมจะให้อาหารมันกินทั้งวันที่เดียว”

มารดาของเด็กทั้งสองพูดว่า “หนูอยากจะขังนกสวย ๆ เหล่านี้ ไว้ในกรง แล้วเลี้ยงไว้ดูเล่นหรือ ถ้าหนูทำเช่นนั้น ไม่ช้ามันจะเหงาตาย”

6. “สมมติว่า มีใครจับหนู ไปขังไว้ในห้องเล็ก ๆ แม้จะมีอาหาร ให้กินอย่างบริบูรณ์ หนูคงไม่ชอบเป็นแน่ทีเดียว นกก็มีความรู้สึก เช่นหนูเหมือนกัน นอกจากนี้ แม่คิดว่า นกกางเขนคู่นี้คงจะมีลูก เพราะแม่เห็นมันมาคู่กันเสมอ”

7. ปราณีพูดขึ้นว่า “ถ้าเราขังมันไว้ ก็น่าสงสารมันมากนะคะ”

มารดาของเขา เตือนว่า “ยังเข้าอยู่ เตรียมตัวไปเดินเล่น เพื่อรับอากาศบริสุทธิ์ กันดีกว่า”

ลูกนก ตกใจ

1. แม่พนักงานเขน บินกลับรัง ส่วนพ่อนก บินแยกทาง ไปหาหนอน มาเลี้ยงลูกน้อย ๆ ครั้นแม่พนักงานมา ใกล้กำแพง ไม่ได้ยินเสียงร้องของลูก ๆ ก็รู้สึกตกใจ อยู่ชั่วคราวหนึ่ง แต่เมื่อเข้าไปในรังแล้ว จึงเห็นลูก ๆ เบียดกันตัวแข็ง ไม่กระดุกกระดิกเลย

2. “เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือลูกรัก ?” แม่พนักงาน “มีอะไรมาทำให้ลูกกลัวอย่างนี้ ?”

นินมิลิตาขึ้นเป็นตัวแรก พุดออกมาว่า “แหมแม่จ๋า หนูดีใจจริง ๆ ที่เห็นแม่”

3. เมื่อแม่พนักงาน เข้าไปในรังแล้ว ลูกนกเหล่านั้นก็มุดเข้าไป อยู่ใต้ปีกของแม่พนักงาน แล้วพยายามซ่อนตัวอยู่ ไม่ยอมโผล่ออกมาเลย

“หนูกลัวอะไรนะ ?” แม่พนักงาน

นินตอบว่า “แม่จ๋า เราเห็นยักษ์จ่ะ หนูไม่เคยเห็นตัวอะไร มีรูปร่างอย่างนี้เลย”

4. “ยักษ์ หรือ หน้าตามันเป็นอย่างไรเล่า ?”

“หนูไม่รู้จ่ะ” นินตอบ “อย่าพูดถึงมันเลยน่ากลัวเหลือเกิน”

5. “น่ากลัวจริง ๆ จ่ะ แม่” นินร้องขึ้น “หนูเห็นมัน ชัดเทียวจ่ะ หนูจะเล่าให้แม่ฟังนะ ขณะที่เรากำลังเล่นกันเพลินอยู่ ได้ยินเสียงแปลกประหลาดแล้วมีหน้ากลมใหญ่สีแดง ๆ จ่ะแม่ ชะโงกมาที่ตรงรังนี้แหละ มันมีตาโตจ่ะ มีปากอย่างเรานี้แหละ

6. ปากมันกว้างจ่ะ มีกระดุกสองแถว และดูเหมือนจะกลืนเรา เข้าไปได้ทั้งตัว มันไม่มีขน เหมือนเราเลย เราเห็น สิ่งแปลกประหลาดนี้ ครู่เดียว แล้วมันก็กลับไป”

7. แม่พนักงานจึงพูดว่า “แม่ก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่า มันคืออะไร เมื่อหนูบอกได้เพียงเท่านี้ แต่บางที่มันอาจจะมา อีกก็ได้ แล้วเรารู้จัก”

หน้อยร้องขึ้นว่า “คุณพระช่วย! ขออย่าให้มันมาอีกเลย ถ้าขึ้นมา หนูเห็นจะตาย เพราะความกลัวเป็นแน่”

8. แม่พนักงานพูดขึ้นว่า “ช่างโง่จริง ๆ นะ กลัวอะไรกัน ถ้าหนูกลัวสิ่งที่ไม่เคยเห็น หนูจะไม่เป็นสุขเลยตลอดชาติ แต่แน่ะ พ่อเขามาแล้ว บางทีเขาอาจจะบอกเราได้บ้างกระมังว่า เจ้ายักษ์นี้ เป็นอะไรกันแน่”

9. พ่อพกน้ำเอาหนอนมาให้ดื่ม แล้วจะบินออกไปอีก ลูกนกเหล่านั้น อ้อนวอนให้อยู่ด้วย พลังพูดว่า “พ่ออยู่เป็นเพื่อนหนูก่อนเถิดจ๊ะ”

10. “อะไรกันนี้?” พ่อนกถามขึ้นด้วยความประหลาดใจ “พ่อจะต้องอยู่เป็นเพื่อนเจ้าทำไมกัน?”

แม่นกจึงเล่าเรื่องยักซ์ที่ลูกน้อยเห็น ให้พ่อนกฟังและบอกว่า นั่นแหละเป็นเรื่องที่ทำให้ลูก ๆ ขอให้อยู่เป็นเพื่อน เพื่อป้องกันภัย”

11. “เหลวไหลนะ” พ่อนกพูด “ถ้ามันไม่มาทำอันตรายเรา เราจะต้องตกใจไปทำไมด้วยเล่า เอาเถิด พ่อจะบินไปให้รอบ ๆ สวน บางทีจะพบเจ้ายักซ์ตนนี้ เข้าบ้างกระมัง”

12. อีกสักครู่หนึ่งพ่อนกก็บินกลับมา แล้วพูดว่า “ฉันเห็นเจ้ายักซ์ใหญ่แล้วละ มันเป็นคนนะ ไม่ใช่อะไรที่โหดเหี้ยม ลุงซู คนทำสวน เพื่อนเก่าของเราเองนั่นแหละ”

นิตรื่องถามขึ้นว่า “คนหรือจ๊ะพ่อ?”

“ถูกแล้วคน” พ่อนกพูด “แกเป็นคนดีเสียด้วย แกไม่เคยทำให้พ่อ และแม่เจ้าตกใจเลย”

13. ในเวลาเดียวกันนี้ ลุงซูคนทำสวน ก็ไปที่ประตูบ้านของนาย ขอพบประนอม และพี่สาว เพราะแกมีข่าวดีมาบอก

ปราณีและประนอมวิ่งออกมา พลังร้องถามว่า “อะไรกันจ๊ะ ลุง ลุงมีเรื่องอะไรมาบอก?”

14. ลุงซูพูดว่า “นี่แน่ะ หนู ลุงเห็นนกนางเขนคู่หนึ่ง บินมาที่นี้บ่อย ๆ จึงแอบดูว่า มันทำรังที่ไหนแล้วลุงก็แลเห็น แม่นกบิน เข้าไปในโพรงที่กำแพงซึ่งมีเถาวัลย์คลุมอยู่ เมื่อมันบินออกไปแล้ว ลุงจึงเอาบันไดพาดขึ้นไปดู เห็นลูกนกนางเขนเล็ก ๆ สีตัวมีขนขึ้นเต็มตัวแล้ว และกำลังจะสอนบิน

15. “หนูจะไปดูไหมเล่า ลุงจะพาไป”

ประนอมและพี่สาว ดีใจมาก เพราะต่างก็คิดว่าต้องเป็นนกนางเขน คู่ที่เขาเห็นเสมอ ๆ ในเวลาเช้าที่หน้าต่างนั่นเอง

16. เมื่อปราณีและประนอม ไปถึงที่กำแพงแล้วลุงซูนำบันไดมาพาดใกล้ ๆ โปรงนั้น ประนอม ค่อย ๆ ปีนขึ้นไปก่อน แล้วชะโงกหน้าเข้าไปดู

17. “แหม! ช่างน่ารักจริง” ประนอมร้องขึ้น “เออมีตั้งสี่ตัวแน่ะ ผมอยากจับ
เอามันไปบ้านเราให้หมด”

ปราณีค้านว่า “ทำอย่างนั้นไม่ได้หรอก ประนอมลงมาเถอะ อย่าไปกวน
ให้มันตกใจเลย”

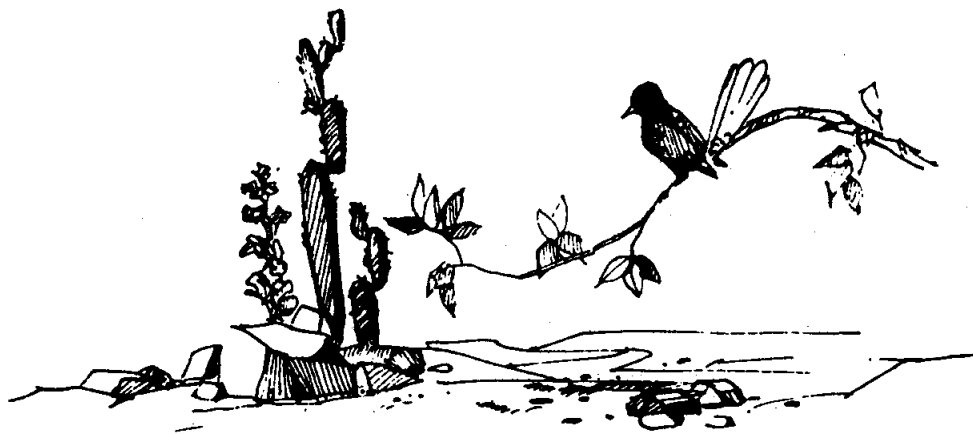
18. แล้วปราณีก็ไต่ขึ้นไปดูบ้าง และรู้สึกพอใจเช่นเดียวกับน้องชาย “แหม!
น่ารักอะไรอย่างนี้” ปราณีร้อง “ฉันเชื่อว่า ไม่ช้ามันคงจะไป กินอาหารที่บ้านเราเป็น
แน่ เรากลับกันเถิด พ่อнокและแม่นกจะได้เลี้ยงลูกของมัน ได้สะดวก”

19. ในขณะนั้น นกนางเขนทั้งสอง กลับมาถึงรังพอดี มันรออยู่ จนกระทั่ง
ปราณีและประนอม ไปพ้นแล้ว แม่นกจึงชะโงกหน้า เข้าไปในรัง พลังถามว่า “เป็น
อย่างไรบ้าง ลูกรัก สบายดีอยู่หรือหรือ?”

นิ่มตอบว่า “สบายดีจ้ะ แม่”

20. พ่อнокจึงร้องว่า “เจ้าปลอดภัยหรือ ยักษ์สองตน ที่มามองดูเจ้า เมื่อก็
นี่นะ ไม่กินเจ้าเสียหรือหรือ”

“ไม่กินหรอกจ้ะ พ่อ” นิดตอบ ครั้นแล้ว ลูกนกเหล่านั้น ก็พากันเอาหัวซุก
ใต้ปีกของมัน แล้วกลับไป

หัดบิน

1. วันหนึ่ง เวลาเช้าตรู่ แม่ยกปลุกลูก ๆ ให้ตื่นนอน มันเรียกลูกของมันว่า “ตื่นเถิด ลูกรัก” วันนี้พ่อและแม่จะพาหนูไปดูโลกภายนอก หนูต้องใช้ขนให้สะอาดหมดจด เราจะได้รู้สึกภูมิใจ”

2. ขณะที่พวกลูก ๆ กำลังเตรียมตัวกันอยู่นั้น พ่อนกและแม่นกทั้งสอง ก็บินไปหาตัวหนอนมาให้ลูกกินแล้วพ่อนกและแม่นก จึงบินไปรอรับอาหารที่บ้านผู้ใจบุญตามเคย

3. ครั้นสักครู่ใหญ่ ๆ พ่อนกและแม่นกบินกลับมา พ่อนกถามว่า “เตรียมตัวกันพร้อมแล้วหรือลูก ?”

“จ๊ะ พร้อมแล้ว” ลูก ๆ ตอบ

แม่นกพูดว่า “เฮ้ ขึ้นมาเกาะบนปากรังสิ”

นึ่มและน้อยขึ้นมาได้อย่างรวดเร็ว แต่นิดและน้อยยังเชื่องช้าอยู่ เพราะค่อนข้างจะขลาด

4. พ่อนกพูดว่า “เฮ้ นึ่ม กางปีกของหนูออก แล้วกระพือปีกไปมาอย่างนี้ จงพยายามทำให้เหมือนอย่างที่พ่อทำให้ดู คอยดูนะ” แล้วนึ่มก็ทำตามที่พ่อนกสอน

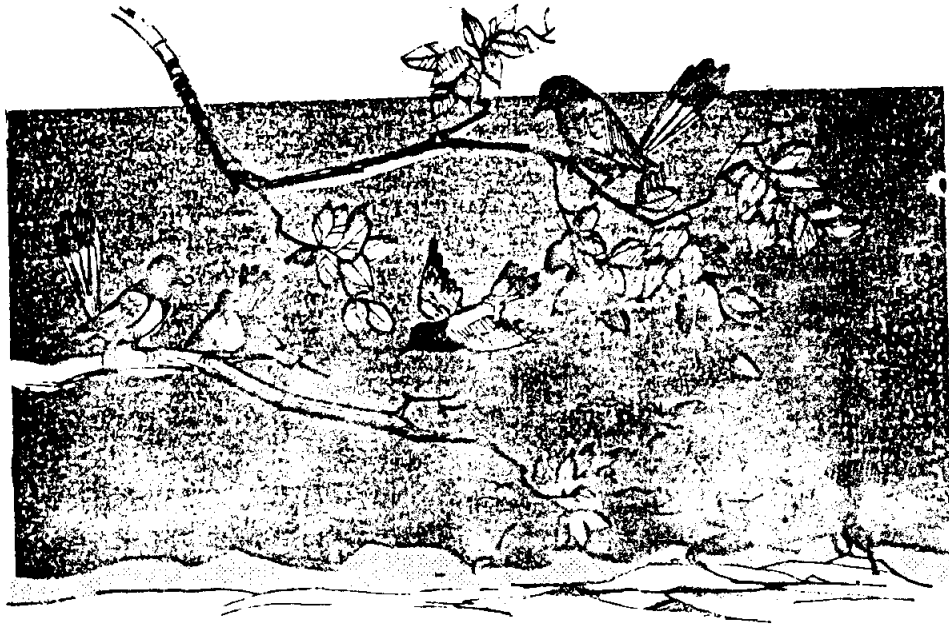
5. “ดีมาก” พ่อนกร้องขึ้น “จงด้อย ๆ บินตามพ่อมาที่กำแพง และตามไปยังต้นไม้ ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ นี้ ครั้งแรก หนูจะต้องหัดกระโดด จากกิ่งหนึ่งไปยังอีกกิ่งหนึ่งก่อน เหมือนอย่างที่พ่อทำให้ดู เวลานี้ พักเสียสักครู่ก่อน แล้วพอหนูเห็นพ่อบิน จงกางปีกของหนูออกนะ แล้วพยายามทำให้เหมือนพ่อ อย่างดีที่สุดทีเดียว”

6. นึ่มทำตามที่พ่อบอกทุกอย่าง และในไม่ช้าก็บินลงไปถึงพื้นดินได้ โดยปลอดภัย

พ่อนกร้องบอก “หนูทำได้ดีมาก เวลานี้ ยืนเฉย ๆ อยู่ที่นี้ก่อนนะลูก”

ครั้นแล้ว พ่อนกก็กลับมาเรียกนิดให้ทำอย่างเดียวกับนึ่ม นิดค่อนข้างกลัว ทำให้พ่อนกรู้สึกรำคาญใจมาก

7. “ทำไมจึงขี้ขลาดอย่างนั้นะ” พ่อนกพูด “หนูอยากจะทำแต่ในรังตัวเดียว แล้วอดตายอย่างนั้นหรือขึ้นมาเถอะลูก และลองบินเดี๋ยวนี้ทันที”

นิดผู้นำสงสาร ค่อย ๆ กระโดดไปบนกิ่งก้าน แล้วกระโดดไปตามกิ่งไม้ แต่
ยังหวั่นใจด้วยไม่เชื่อใจว่าตัวจะบินได้

8. นิดยืนกระพือปีก และให้พ่อทำให้ดูเป็นตัวอย่าง ถึงสองครั้ง แต่กระนั้น
มันก็ยังไม่กล้าบิน เมื่อพ่อนกเห็นนิดกางปีกออก จึงบินอ้อมไปข้างหลังแล้วผลักนิด ลง
ไปจากกิ่งไม้

นิดก็ร่อนลงมาถึงพื้นดินได้ โดยปลอดภัย นิมกระโดดเข้าไปหา

9. แม่ นกได้สอนให้หน่อย และน้อยหัดบิน ขณะที่พ่อนกกำลังระวังนึมและ
นิด อยู่ข้างล่าง ไม่ช้าหน่อยและน้อย ก็หัดบินได้ แล้วบินลงมายังพื้นดิน

10. ลูกนกเหล่านี้ พวกมันพอใจในพื้นที่อันกว้างใหญ่ มันยืนนิ่งอยู่สักครู่หนึ่ง
แล้วหันไปดูรอบ ๆ ข้าง

หน่อยร้องว่า “โลกนี้ช่างน่าอยู่แท้ ๆ หนูไม่คิดว่ามันจะใหญ่โตอย่างนี้เลย”

11. ลูกนกแรกสอนบินใหม่ ๆ ต่างก็พยายามบินไปบินมา เพื่อให้เกิดความ
ชำนาญ และกระโดดไปเที่ยวหาหนอนและแมลงกินอีกด้วย น้อยจับหนอนได้ตัวหนึ่ง
จึงคาบไปวางไว้ที่ตีนของแม่ พลังพูดว่า “แม่จ๋า โปรดรับของตอบแทนเล็กน้อยนี้ด้วย
ซีจ๊ะ”

12. แม่นกนางเขนรู้สึกพอใจในการกระทำ และความซำงคิดของน้อยยิ่งนัก จึงกินหนอนตัวนั้น เพื่อสนองความตั้งใจของลูกน้อย แล้วพูดว่า “ชอบใจมากลูกรักของแม่ โลกนี้จะมีความสุขสบายสักเพียงไหน ถ้าเราพยายามทำตน ให้เป็นที่รักของผู้อื่น เหมือนอย่างที่น้อยได้ปฏิบัติต่อแม่เช่นนี้”

ความคืบหน้า

1. แม่พนักงานเชนพูดว่า “เธอไม่คิดพาลูกของเรากลับรังเสียทีหรือ ถ้าปล่อยให้ลูกเรากระโดดโลดเต้นเหนื่อยมาก คงจะบินกลับรังไม่ได้”

“จริงซีจ๊ะ” พ่อนกตอบ “ลองเรียกมาให้พร้อมกันซี” ไม่ช้า ลูกนกหกเหล่า นั้น ก็มาอยู่พร้อมหน้ากัน

2. “นึม” พ่อนกพูดขึ้น “ไหน ลองบินขึ้นไปเกาะกิ่งไม้โน้นให้ดูซี พ่อจะทำตัวอย่างให้เจ้าดูก่อนว่า จะพาดตัวขึ้นไปอย่างไร”

“พ่อไม่ต้องสอนฉันดอกจ๊ะ” นึมซึ่งมีนิสัยทะนงตน กล่าวตอบ “ฉันบินลงมาเอง ก็บินขึ้นไปได้เอง” ว่าแล้ว นึมก็กางปีกออก พยายามที่จะบินขึ้น แต่มันบินไปได้เรีย ๆ กับพื้นดินเท่านั้น

3. แม่นกจึงพูดว่า “ก็ให้พ่อเขาทำตัวอย่างให้ดูก่อนซี”

พ่อนกตอบว่า “อย่าเลย ปล่อยให้ตัวเดียวเถิดให้เขาลองบินไปเอง ไม่ต้องสอน เขาคงกลับไปรังได้ ฉันจะสอนน้องชายเขาดีกว่า”

“มานี่แ่นะ นิด” พ่อนกพูด “หนูบินลงมาได้แล้ว ลองบินขึ้นไปดูซี จะได้หรือไม่”

4. นิดยังไม่อยากบินกลับรัง จึงตอบว่า “ทำไมเราจึงต้องกลับไปรังเล่า เราจะหาที่มืด ๆ อุณหภูมิ ๆ สักแห่งหนึ่ง ที่พอจะคลานเข้าไปซ่อนตัวได้ ไม่ดีกว่าหรือจ๊ะ พ่อ?”

“เข้าใจอย่างนึมเหมือนกัน” พ่อนกพูด “ถ้าเจ้าขึ้นอยู่นอกรังตลอดคืน เจ้าจะต้องทนหนาวไม่ได้นอกนั้น ยังมีนกเค้าแมว หนูและแมว ออกหากินในเวลากลางคืน มันคงชอบใจมาก ถ้าเจอลูกนกอ้วน ๆ อย่างเจ้า”

5. นิดจึงคิดว่า มันควรจะพยายามบินกลับดีกว่าและเมื่อได้สอนกันเพียงเล็กน้อย มันก็บินกลับไปรังได้

ส่วนแม่นกได้สอนให้หน้อยและน้อย บินขึ้นรังเมื่อลูกนกได้พยายามอยู่สองสามครั้ง มันก็บินกลับไปรังได้โดยปลอดภัย

6. นึมยืนหน้าบึ้ง อยู่ที่พื้นดิน พ่อนกได้บินกลับไปรัง ทั้งนึมไว้ข้างล่างตัวเดียว

นิมโกรธมาก และร้องตะโกนออกมาว่า “ถ้าฉันอยากกลับ ฉันก็กลับได้เหมือน
กัน”

7. ต่อมาอีกสักครู่ นิมลองบินดู แต่บินได้เพียงนิดเดียว แล้วตกลงมายังพื้นดิน
และเจ็บมาก

แม่ نگเห็นนิม ตกลงมาดังนั้น ก็บินลงไปหาทันที พลังพูดว่า “ลูกเอ๋ย แม่
อยากจะช่วยเจ้าหรอกแต่แม่ช่วยอะไรมากไม่ได้”

8. เมื่อตกลงมานั้นนิมเจ็บปีกมาก จนไม่สามารถจะบินกลับรังได้ ในคืนนั้น
เหตุนี้ แม่ نگจึงกลับขึ้นไปบอกพ่อ نگว่า “นิมบินไม่ได้” เธอลงไปช่วยหาที่นอนให้มัน
สักคืนหนึ่งเถิด”

9. พ่อ نگจึงพานิม ไปไว้ในที่อบอุ่นแห่งหนึ่งในสวน ซึ่งนิมพอจะได้รับความ
ปลอดภัย ตลอดคืนนั้น

พ่อ نگพูดว่า “นิม นี่แหละที่นอนอันดีของหนูละไหน ลองเข้าไปนอนซิ แล้ว
พ่อจะไปบอกกับแม่ หนูให้เขาลงมาดู ก่อนที่เราจะปล่อยหนูไว้ตัวเดียวที่นี่ในคืนนี้”

10. พุดดังนั้นแล้ว พ่อ نگก็บินกลับไปรัง และในไม่ช้าก็กลับมาอีก พร้อมกับ
แม่ نگ เมื่อเห็นว่านิมเข้าไปนอนในซุ้มไม้เป็นปรกติแล้ว นกทั้งสอง จึงพูดว่า “สวัสดิ
จะ พ่อกับแม่จะลงมาหาหนูแต่เช้ามีดทีเดียว”

ลูกนอกพ่อแม่

1. ครั้นรุ่งสาง พ่อและแม่นักกางเขนตื่นนอนแล้วรีบลงไปหานิมทันที นิมยังคงเจ็บอยู่ และบินไม่ได้นิดหน่อยและน้อย บินตามลงไปดูพี่ของตัวด้วย และอยู่เป็นเพื่อนนิมจนกระทั่งเย็น
2. ครั้นเย็นลง พ่อและแม่นัก พานิดหน่อยและน้อยกลับรัง ลูกนกทั้งสามบินได้เก่งกว่าวันก่อนมากและไปถึงรังได้รวดเร็วขึ้น
3. นิมต้องอยู่ที่พื้นดิน แต่ตัวเดียวอีกคืนหนึ่ง เมื่อให้ลูกเล็ก ๆ ทั้งสาม นอนกันแล้ว พ่อนกและแม่นักบินกลับมาหานิมอีก แต่ปรากฏว่านิมได้หายไป พ่อและแม่นกจึงช่วยกันเที่ยวค้นหา จนทั่วทุกหนทุกแห่ง แต่หาพบนิมไม่ นกทั้งสอง จำต้องบินกลับมาอนรัง ในเวลากลางคืน ด้วยความเศร้าสลดใจ
4. รุ่งขึ้น แม่นกเริ่มบิน ออกไปค้นหานิมแต่เช้าตรู่เมื่อมันไปเที่ยวหาอยู่สักครู่หนึ่ง ไม่พบแล้ว ก็กลับมาหาพ่อนก ซึ่งกำลังดูแลลูกอยู่
พ่อนกจึงพูดว่า “เราลองเที่ยวบินหากันสักพักซิ ถ้าหากว่านิมตายเสียแล้ว เขาก็คงจะพันทุกข์ไปที่ หากเขาไม่ตาย เมื่อเราเที่ยวบินหา ก็คงจะพบวันนี้ เราลองพาลูกเล็ก ๆ ไปด้วยกัน เพื่อไปกินอาหารในบ้านนั้นใหม่ละ ฉันคิดว่า คงจะไม่ไกลเกินไป ลูกของเราคงบินถึง”
5. พวกลูกนกรู้สึกดีใจมาก เพราะนอกจากจะได้ฝึกหัดบินแล้ว ยังจะได้เห็นสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ ในบ้านอีก ครั้นพากันบินไปได้หน่อยหนึ่ง ก็ต้องหยุดพักแล้วจึงบินต่อไปอีก ทั้งนี้เพราะปีกของลูกนกยังไม่แข็งแรงพอ บินบ้างหยุดบ้างเช่นนี้ ไม่ช้าก็มาถึงบ้านผู้ใจบุญ
6. พ่อนกและแม่นก บินเข้าหน้าต่าง ไปจับอยู่บนโต๊ะ ก็เหลือบเห็นนิมเกาะอยู่ในกรงเล็ก ๆ พ่อนกและแม่นกต่างดีใจ และประหลาดใจระคนกัน
7. ประนอมไปพบนิมที่พื้นดิน เขาจึงนำมารักษาพยาบาลที่บ้าน จนปีกของนิมหายสนิท เขาทำที่นอนอันอ่อนนุ่ม ไว้ในกรงเล็ก ๆ ให้อาหารและน้ำกิน ฉะนั้น นิมจึงสบายขึ้นมาก จนสามารถกระโดดไปมา บนโต๊ะได้
8. นิมมีมารยาทไม่ดีเลย มันกระโดดลงไป ในจานใส่กับข้าว แล้วกระโดดขึ้นไปเกาะที่ปากถ้วยน้ำชาทำถ้วยคว่ำ น้ำร้อนลวกเอาตีนของมันเข้า ตีนของมันจึงเจ็บไป

อีก ขณะที่นึ่งยัง บินไม่ได้ นั่น ประนอมเอาขังไว้ในกรง และให้การรักษาพยาบาล จนปีกและตีนหายเจ็บ ทุก ๆ วันเขาจะเปิดประตูกรงทิ้งไว้ เพื่อให้มันออกมา กระโดดเล่น

9. เมื่อนึ่งมาอยู่ที่บ้านนี้ใหม่ ๆ นึ่งหงอยเหงามาก มันต้องจากพ่อแม่และพี่น้อง ซึ่งเคยเห็นหน้ากันทุกวัน และต้องมาอยู่ลำพัง แต่ตัวเดียว ทั้งนี้เป็นเพราะความมีกิริยามารยาท ไม่ยอมเชื่อฟังคำสั่งสอนของพ่อแม่ จึงต้องได้รับบาดเจ็บ และต้องจากพ่อแม่พี่น้องของตน

10. เมื่อกินอิ่มแล้ว พ่อนกและแม่นกพร้อมด้วยนิดหน้อยและน้อย ก็กล่าวลานึ่ง แล้วบินกลับไปรังต่อมาอีกสามวัน นึ่งหายสนิท และบินกลับไปพร้อมกับพ่อแม่และพี่น้อง

11. ลูกนกเหล่านี้ แข็งแรงขึ้นทุกวัน และไม่ช้าก็สามารถบินได้ เก่งเท่าพ่อแม่วันหนึ่ง พ่อนกเรียกลูกนกเข้ามารอบข้าง สลดใจนั่งอยู่ ลึกครู่ใหญ่ แล้วพูดด้วยน้ำเสียงอันหนักแน่นว่า “ลูกรัก ตั้งแต่เจ้าออกจากไข่มาแล้ว ทั้งพ่อและแม่ ก็ช่วยกันปกป้องรักษาเจ้าบัดนี้ พวกเจ้าก็เติบโตและแข็งแรง พอที่จะรักษาตัวเองได้แล้ว เจ้าต้องออกไปหากิน และทำรังของเจ้าอยู่เอง แต่ก่อนที่เราจะจากกันนี้ พ่ออยากเตือนเจ้าว่าเจ้าจะต้องทำงาน และอยู่ด้วยความสงบไม่ทะเลาะวิวาทกับผู้ใด ส่วนนึ่งนั้น ถึงแม้จะเป็นพี่ใหญ่ แต่ก็ยังไม่สมประกอบ ควรอยู่ใกล้ ๆ พ่อและแม่ก่อน จนกว่าปีกจะแข็งแรง”

12. ขณะที่พ่อนกพูดอย่างนี้ แม่นกเกาะอยู่ข้าง ๆ รู้สึกเศร้าใจ ที่จะต้องจากลูก ๆ จึงร้องว่า “ลาก่อนนะลูกรักของแม่”

13. ว่าแล้วแม่นกก็กางปีกออก ประคองกอดลูกน้อยทีละตัว ๆ เหมือนหนึ่งมารดาประคองกอดลูกน้อยแนบไว้กับทรวงอก

พ่อนกและแม่นก กลับไปยังรังเดิมของมัน ส่วนนิดหน้อยและน้อย ต่างแยกกัน ไปทำรังของตนอยู่ตามลำพัง

14. ต่อมาไม่ช้า นิดและหน้อยไปติดข่าย และถูกจับ ไปขังไว้ในกรงใหญ่ รวมกับนกอื่น ๆ อีกหลายชนิด นิดและหน้อยได้รับความลำบากมาก เพราะคนดักนกผู้นั้น ไม่มีความกรุณาต่อสัตว์เสียเลย

15. นกพี่น้องสองตัวนี้ อยากจะให้เขาปล่อยออกมาเป็นอิสระ แต่ไม่มีใครทำให้ ตามความปรารถนาของมัน ต่อมาอีกไม่กี่เดือน นกทั้งคู่ล้มเจ็บลงและตาย เพราะความโศกเศร้า

16. นิ้มยังคงอยู่กับพ่อแม่ ทุก ๆ เช้า มันมักจะบินไปที่หน้าต่างเพื่อกินอาหาร มันพบน้องนางสาวของมันเสมอ ๆ มันจึงถามถึงนิดและหน่อย แต่ไม่มีใครทราบข่าวว่าน้องทั้งสองหายไปไหน

17. เด็ก ๆ เอ๊ย เราต้องขอจบ เรื่องนกนางเขนน้อย ๆ นี้เสียที ถ้าพวกเขาได้พบนกต่าง ๆ แล้วฉันหวังว่า เธอจะมีความกรุณาต่อมัน เหมือนอย่างที่ปราณี ประนอม และลุงชู กรุณานกนางเขน ในเรื่องนี้อย่าลืมว่า นกทั้งหลายก็มีความรู้สึก เช่นเดียวกับคนเราเหมือนกัน อย่าได้มีใจเหี้ยมโหด มุ่งหน้าแต่จะทำร้ายมัน ดังเด็กเกเร ถือหนังสือตีก เทียวยิงนกตามถนนหนทาง หรือดังคนดักนกเลย

ตัวอย่างที่ 2²

เรื่องลี้ลับ

² กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ. คู่มือสอนภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. (กรุงเทพฯ : คุรุสภา, 2526) หน้า 224-227.

เพื่อนของเพชร

เวลาประมาณ 01.45 น. พ่อกับแม่ของเพชรวิ่งกระหืดกระหอบมาปลุกลุงของวีระ แล้วบอกว่าเพชรไปโรงเรียนแต่เช้าจนปานนี้ยังไม่กลับบ้าน เขาไปเที่ยวหาตามร้านอาหารทุกร้านได้สอบถามเจ้าของร้านดูก็ไม่มีใครเห็นเพชรเลย และแฉะแจ้งความที่สถานีตำรวจไว้แล้ว ลุงกับป้าจุดตะเกียงแล้วชักไขว้ไล่เสียงจนวีระตื่นขึ้น พ่อรู้เรื่องก็รู้สึกตกใจมาก นานแล้วที่วีระไม่ได้เล่นหัวใกล้ชิดกับเพชรเหมือนเดิม เพราะเขาต้องเรียนและศึกษาค้นคว้าหนักขึ้น วีระลุกจากที่นอนมานั่งฟังเรื่องราวอยู่ด้วย แม่ของเพชรเอาแต่ร้องไห้สะอึกสะอื้น ตอนหนึ่งนางเล่าว่า เมื่อตอนก่อนพลเล็กน้อยมีชายสองคนซึ่งจักรยานยนต์นำเงินมาให้นาง 300 บาท บอกว่าลูกชายฝากมาให้ พอนางชักถามถึงเพชร ชายสองคนนั้นก็รีบขึ้นรถจักรยานยนต์ขับหนีไป

แม่ของเพชรหยิบธนบัตรฉบับละร้อยบาทสามฉบับจากชายพวกซุ่มขึ้นให้ดู วีระรับธนบัตรมาสองฉบับแล้วบอกให้ลุงกับป้าดูลักษณะของธนบัตร พ่อกับแม่ของเพชรเข้ามาดูด้วย ทุกคนก็ไม่เห็นว่าธนบัตรทั้งสามฉบับจะมีลักษณะแปลกผิดสังเกตแต่อย่างใด ลุงถามถึงร้านอาหารที่เพชรไปรับจ้างล้างจาน พ่อของเพชรเล่าว่า เป็นร้านอาหารที่มาตั้งใหม่และใหญ่โตหรูหรามากกว่าร้านอื่น ๆ ลูกของเจ้าของร้านเพิ่งไปเข้าเรียนชั้นเดียวกับเพชรเมื่อต้นปีนี้ จึงรู้จักสนิทสนมเป็นเพื่อนกันและชักชวนให้เพชรไปล้างจานที่ร้านของเขา เจ้าของร้านใจดีมากบางทีให้ค่าจ้างถึงร้อยสองร้อยบาท

วีระพลิกธนบัตรดูอย่างละเอียดก็เห็นฉบับหนึ่งมีตัวเลขเขียนไว้ตัวเล็ก ๆ เป็นสามแถว ดังนี้

๓๕ - 14 - ๗

๓๖ - 22 - ๓๔

๓๕ - 2 - ๗

เขารู้สึกแปลกใจมากแต่ก็ดูไม่ออกว่าเป็นตัวเลขอะไร วีระชี้ให้ลุงดู ลุงสันนิษฐานว่าเพชรอาจจะเขียนจำนวนเงินหรือวันที่รับเงินไว้เตือนความจำก็ได้ วีระยังไม่แน่ใจจึงขอธนบัตรฉบับนั้นไว้ดูก่อนและจดตัวเลขสามแถวนั้นไว้ในสมุดบันทึก

เช้าวันรุ่งขึ้น วีระรีบไปที่บ้านของเพชรแต่เช้า ปรากฏว่าเพชรยังไม่กลับมา แม่ของเพชรยังร้องไห้ไม่หยุด ส่วนพ่อของเพชรไปฟังข่าวที่สถานีตำรวจ น้องทุกคนก็เป็นทุกข์ถึงเพชรเมื่อวีระไปโรงเรียน เขาแวะไปเล่าเรื่องนี้ให้เกษตรอำเภอและครูไพลิน ฟัง พร้อมกับมอบธนบัตรเพื่อขอให้ไปตรวจสอบดูว่าเป็นธนบัตรปลอมหรือไม่ จากนั้น เขาไปหาปิติ มานีและชูใจที่โรงเรียนเดิม แล้วเล่าเรื่องของเพชรให้ฟังทุกคนตกใจมาก ก่อนวีระจะไปโรงเรียนของเขา ปิติขอจดตัวเลขสามแถวไว้ดูด้วย

พักกลางวัน หลังจากรับประทานอาหารแล้ว ปิติ มานีและชูใจชวนกันไปนั่งเล่นที่ได้ต้นจามจุรี เด็กทั้งสามต่างครุ่นคิดถึงเรื่องของเพชรและปริศนาตัวเลขสามแถว พวกเขารู้จักเพื่อนของเพชรดี เพราะเรียนอยู่ชั้นเดียวกับเพชร เมื่อเช้าก่อนเข้าเรียน พ่อรู้เรื่องของเพชรจากวีระก็รีบไปถามเพื่อนของเพชรทันที เขาปฏิเสธว่าไม่รู้เรื่อง และแสดงความทุกข์ร้อนที่เพชรหายไป พวกเขาทราบว่ขณะนี้ครูใหญ่และพ่อของเพชร กำลังช่วยเจ้าหน้าที่ตำรวจสืบหาเพชรอยู่

“๓๔ - 35 - ๓๖ เอ! ตัวเลขอะไรหนอ เขียนเป็นตัวเลขไทยก็มีเลขอารบิกก็มี แถมมีวรรณยุกต์เอก-โท เสียด้วย” ปิติรำพึง

“วรรณยุกต์ เอก-โท เออ จริงด้วยนะ ตรงท้ายบรรทัดที่สองมีวรรณยุกต์เอก ท้ายบรรทัดที่สามมีวรรณยุกต์โท ฉันคิดว่า มันน่าจะเป็นตัวเลขที่เพชรเขาซ่อนอะไรไว้แน่ ๆ” มานีพูด

“ถ้ามีวรรณยุกต์ ก็น่าจะมีตัวหนังสือ” ชูใจพูดขึ้นลอย ๆ ปิติตาลุก “ถ้าตัวเลขเป็นตัวพยัญชนะ ดูซิว่ามันตรงกับพยัญชนะตัวอะไรบ้าง”

“พยัญชนะตัวที่สามสิบสี่....ตรงกับตัวอะไร” มานีนั่งคิดอยู่ประเดี๋ยวก็ร้องขึ้นอย่างตื่นเต้น “พยัญชนะตัวที่สามสิบสี่ ตรงกับตัว ย สามสิบห้าตัว ร สามสิบหกตัว ล เออ.....แล้วตัวเลขอารบิกล่ะ”

“ตัวหนังสือเป็นคำ ๆ ก็ต้องประกอบด้วย พยัญชนะ สระ ตัวสะกดและวรรณยุกต์” ชูใจพูด

“ถ้าตัวเลขไทยเป็นพยัญชนะ สมมติว่าตัวเลขอารบิก เป็นสระดูซิว่าจะประสมเป็นคำได้ไหม” ปิติก็มลงพิจารณาตัวเลขสามแถวที่จดไว้อย่างพิถีพิถะระห

“สระตัวที่สิบสี่ ตรงกับสระ.....เดี๋ยวกอดูก่อน ว่า...จำไม่ได้” มานีครุ่นคิด ชูใจรีบวิ่งไปที่ห้องเรียน ค่ำสุมดภาษาไทยลงมาเปิดดู “สระโอ” ชูใจร้องอย่างตื่นเต้น

“เลขเจ็ดไทย ตรงกับตัว ง.....ร-โง โรง ได้คำหนึ่งแล้ว ไชโย!” ปิติเปลือร้องด้วยความดีใจ

“ไหนดูบรรทัดที่สองซิ ปิติอย่าเสียงดังซี เดี่ยวใคร ๆ สงสัย” มานีจู้ปากเบา ๆ พลังชะโงกหน้ามองดูตัวเลข “สระตัวที่ยี่สิบสอง สระอะไรหนอ ดูซิ ชูใจ เร็วเข้า.... นั่นตื่นเต้นจนแทบจะระงับไม่ไหวแล้ว” ชูใจก็มองดูที่สมุดแล้วตอบเบา ๆ “สระเอื้อจ๊ะ”

“พยัญชนะตัวที่สามสิบหกตรงกับตัว ล ตัวที่สามสิบสี่ ตรงกับ ตัว ย ล-เอื้อ-ย เลื้อย เอก เลื้อย.....โรงเลื้อย!” ปิติกระซิบ ไปหน้าขาวซีดด้วยความตื่นเต้นสุดขีด

“บรรทัดที่สาม สระตัวที่สองตรงกับสระอา” มานีบอก

“พยัญชนะตัวที่สามสิบห้าตรงกับตัว ร พยัญชนะตัวที่เจ็ดตรงกับตัว ง” ชูใจกระซิบกระซาบตาจ้องเขม็งดูตัวเลขแถวที่สาม

“ร-า-ง รางโท ร้าง....โรงเลื้อยร้าง! โรงเลื้อยอยู่ที่ไหนหนอ” ปิติรู้สึกหัวใจของเขาเต้นไม่เป็นสำ ความลับเรื่องนี้ที่เพชรเขียนเป็นปมปริศนาตัวเลขบนธนบัตรคลี่คลายแล้ว!

“เราจะทำอย่างไรดี” มานีถาม

“ไปบอกตำรวจ” ชูใจเสนอ

“เราต้องไปเรียนให้ครูใหญ่ทราบก่อน” มานีพูด “เร็วเข้าเถอะ เดี่ยวจะเข้ากินการ” เด็กทั้งสามรีบนำแผ่นกระดาษที่จดตัวเลขสามแถวไปพบครูใหญ่ทันที

เมื่อเด็กทั้งสามเล่าเรื่องให้ฟังโดยละเอียดแล้ว ครูใหญ่ก็รีบชุดไปที่สถานีตำรวจทันที ตลอดเวลาตอนบ่ายวันนั้น ปิติ มานี และชูใจเรียนหนังสือไม่รู้เรื่องเลย ฝ้าคอยจ้องดูที่ประตูหน้าโรงเรียนก็ไม่เห็นครูใหญ่กลับมา พอเลิกเรียนทั้งสามรีบตรงไปยังบ้านของเพชร พบลุงกับป้า อาเขย อาสะใภ้เกษตรอำเภอ แม่ของเพชร และกำนันกำลังสนทนากันอยู่ พอทั้งสามคนไปถึงก็ได้ทราบรายละเอียดจากเกษตรอำเภอว่า พบตัวเพชรแล้ว โดยครูใหญ่และตำรวจสองนายไปที่โรงเลื้อยร้าง ห่างจากตัวอำเภอไปทางทิศเหนือประมาณสามกิโลเมตร โรงเลื้อยแห่งนี้ทิ้งร้างไว้นานหลายปีเพราะเจ้าของหมดสัมปทานการทำป่าไม้ และไม่มีผู้ใดเข้าไปกล้ากรายแถวนั้น จนแถววัลย์ขึ้นคลุมกรุงรังไปหมด พวกมิถุนานซ์กลุ่มหนึ่งได้ยึดเอาสถานที่นี้เป็นที่กักขังวัวควายของชาวบ้านที่ไปขโมยมาได้ เจ้าของร้านอาหารสมรู้ร่วมคิดด้วย ลูกชายเจ้าของร้านล่อลวงเพชรให้ไปฝ้า

วัวควายไว้ จนกว่าจะมีรถของพวกเขามาขนวัวควายเหล่านั้นไปที่อื่น และเพชรก็ถูกนำตัวไปขังอยู่ที่นั่น เพชรแสร้งทำเป็นพอใจในงานที่เขาจะต้องทำ จนพวกเหล่าร้ายตายใจ ก่อนที่พวกนั้นจะกลับไปตัวอำเภอ เขาขอร้องให้ช่วยนำเงินที่เขาได้เป็นค่าจ้างสามร้อยบาทมาให้แม่ของเขาโดยเพชรแอบเขียนปริศนาตัวเลขไว้ที่ธนบัตร ขณะนี้ตำรวจจับเหล่ามิฉณาซีพกลุ่มนี้ได้เกือบหมดทุกคนแล้ว ส่วนเพชรยังต้องให้ปากคำอยู่ที่สถานีตำรวจ เมื่อเสร็จธุระแล้วพ่อของเขาก็จะพากลับมาบ้าน

บรรดาผู้ใหญ่ทุกคนต่างชมเชย ปิติ มานีและชูใจว่าช่วยกันคิดปริศนาตัวเลขได้ มิฉะนั้นคงจะหาเพชรพบก็คงต้องใช้เวลานาน นอกจากจะได้ตัวเพชรคืนมาแล้ว ยังช่วยเจ้าหน้าที่ตำรวจจับเหล่าร้ายได้ด้วย

พอดีเพชรกับพ่อของเขาและวีระเดินทางกลับบ้านเข้ามา ทุกคนชักถามเพชรด้วยความตื่นเต้นจนเสียงแซ่ดไปหมด ลงบอกว่าเพชรคบเพื่อนไม่ดีจึงเป็นอย่างนี้ เพชรเล่าว่าทางเจ้าหน้าที่ตำรวจจะส่งตัวลูกชายเจ้าของร้านขายอาหารไปที่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่กรุงเทพฯ เขาขอโทษทุกคนที่ต้องเดือดร้อนวุ่นวายเพราะตัวเขาและขอบใจเพื่อนทั้งสี่คน คือ วีระ ปิติ มานี และชูใจ ที่ช่วยให้ตำรวจติดตามไปได้ถูกต้องและในชีวิตนี้เขาจะหาเพื่อนเช่นนี้คงไม่ได้อีกแล้ว แล้วเพชรก็เข้าไปกอดแม่พราร้องไห้เบา ๆ

วีระส่งกระดาษแผ่นหนึ่งให้เพชร เพชรรับมาดูมีข้อความดังนี้

“มิตร”

พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ ๖

ผู้ใดเป็นผู้มีมิตร
มีความยินดีปรีดา
แม้มีสิ่งใดที่ขัดข้อง
ช่วยทำให้สมอารมณ์ปอง

จิตคิดต้องกันบรรณา
ยิ่งกว่ามีสินเงินทอง
มิตรช่วยกำจัดที่ขัดข้อง
กิจการทั้งผองช่วยคิด

เต็มใจปรึกษาหารือ
สู้งอดดโกรธโทษนินย
สิ่งใดควรหย่อนผ่อนตาม
แม้เห็นสิ่งไรไม่ดี
การใดจะได้เกิดผล
เป็นที่เชื่อใจไว้วาง
ยามดีสรรเสริญยินยอม
ที่ควรตำหนิติไป
ไม่เป็นเพื่อนกินสิ้นผลอายุ
จงจ้องมองดูชูค่า
หามิตรเช่นนี้เหลือยาก
เอาใจไว้อย่าดูแคลน
อุตส่าห์รักษาน้ำจิต
คงจะไม่มีมือนาทร

ไม่ถือเกินกำคำผิด
ผูกจิตมิตรไว้ด้วยไมตรี
ผ่อนให้ทุกยามถึงที่
ช่วยชี้ช่องธรรมนำทาง
ไม่คิดถึงตนก็ตขวาง
มิได้อำพรางสิ่งใด
แต่จะสอพลอกี่หาไม่
มิให้มิตรไซร์เพลิงพลัง
ยามจนไม่พาลช่วยกันกระหน้า
อุปถัมภ์ทำชอบตอบแทน
หาได้ลำบากยากแสน
รักมั่นพี่น้องร่วมอุทร
ให้สนิทสามัคคีสโมสร
ไม่มีเดือดร้อนสักเวลา

เพชรอ่านแล้วก็เงยหน้าขึ้นมองเพื่อนทั้งสี่คนด้วยความรัก นัยน์ตาทั้งสอง
ข้างของเขามีน้ำตาคลอ

“เพื่อนรัก ฉันจะหาเพื่อนที่ดีอย่างพวกเธอไม่ได้อีกแล้วในโลกนี้”

คำถามท้ายบท

1. เรื่องที่เร้าความสนใจเป็นพิเศษ ได้แก่เรื่องชนิดใด จงอธิบาย
2. เรื่องเกี่ยวกับสัตว์มีเนื้อเรื่องอย่างใดบ้าง จงอธิบาย
3. เรื่องลึกลับคืออะไร มีเนื้อเรื่องทำนองใด จงอธิบาย
4. เรื่องเกี่ยวกับกีฬา คือเรื่องประเภทใด จงอธิบาย
5. เรื่องผจญภัย มีเนื้อหาเป็นอย่างไร จงอธิบาย
6. ฝึกเขียนเรื่องเกี่ยวกับสัตว์
7. ฝึกเขียนเรื่องลึกลับ
8. ฝึกเขียนเรื่องเกี่ยวกับกีฬา
9. ฝึกเขียนเรื่องผจญภัย